СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 14 ЖОВТНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 41 VOL. CXII FRIDAY, OCTOBER 14, 2005 No. 41

Катерина Ющенко - почесний гість Чикаґо

Приємні спомини і незабутні зустрічі Першої лейді України

Едвард Снайдер (зліва) і Дон Рендел вручають випускниці Чикаґського університету Катерині Ющенко цінний подарунок за її успіхи на гуманітарній ниві. *Фото: Dan Dry/ UCGSB*

Марія Климчак

ЧИКАҐО. – Протягом 6–8 жовтня відбувалася візита дружини Президента України Катерини Ющенко до Чикаґо і ці три дні перебування у рідному місті Першої лейді були сповнені важливими зустрічами і яскравими подіями.

Упродовж понадстолітньої історії еміграції українців до Америки українські родини дарували американському суспільству своїх талановитих синів і дочок, які збагатили і продовжують збагачувати світову скарбницю культури і науки. В довгій низці заслужених імен відтепер стоятиме й ім'я Катерини Ющенко-Чумаченко, яку під час цієї візити Бізнес-школа Чикаґського університету вдостоїла „Нагороди видатного випускника в галузі суспільної діяльности 2005 року". З авдиторій цього славного навчального закладу, який Катерина Чумаченко закінчила в 1986 році, вийшло 78 Нобелівських лавреатів, з них шість – саме з Бізнес-школи. Кожного року університет влаштовує традиційну зустріч зі своїми випускниками, під час якої відбувається церемонія вручення нагород. Нагорода, яку одержала Катерина Ющенко-Чумаченко, надається тим колишнім студентам, котрі виявили себе цілеспрямованими і результативними в сфері благодійности чи іншої громадської діяльности.

Понад півтора тисячі випускників та представників професорсько-викладацького складу університету 7 жовтня вітали, стоячи, теплими оплесками Першу лейді України Катерину Ющенко. Представляючи номінантку, декан Бізнес-школи університету Едвард Снайдер високо оцінив діяльність колишньої студентки у її прагненнях бачити Україну демократичною державою, у її практичних кроках до покращення життя в самій Україні. Президент університету Дон Рендел вручив Катерині „Срібну чашу"- університетську відзнаку 2005 року.

Вродлива українка, з великим зворушенням, ледве стримуючи почуття, звернулася до присутніх з високої трибуни своєї „alma mater". Вона зазначила, що отримання цієї високої відзнаки є для неї великою честю: „Я вважаю, що ця нагорода – для всього народу України, а не лише для мене особисто". Пані Катерина згадала свої студентські роки, які в часі збіглися з трагічними подіями в Чорнобилі. Вже тоді вона починала активно звертати увагу ділового товариства до цієї теми і до багатогранного змісту слова „Україна". З плином часу українські питання стали питаннями її життя. Дружина Президента України наголосила, що сьогодні усім відомо, що Україна є і „є в Европі", що Україна заявила про себе світові під час президентських виборів 2004 року, а тепер, при доброзичливій підтримці світового товариства, рухається до европейських стандартів економічного і політичного життя, розв'язуючи назрілі суспільні проблеми.

Дні візити К. Ющенко-Чумаченко в Чикаґо дали нові підстави вірити, що всі українські проблеми будуть врешті успішно розв'язані. Під час відвідань Першою лейді України відомих медичних центрів Чикаґо – „The Schreiners' Hospital for Children", „Ronald MacDonald Children's Hospital", медичного центру „Rush University", зустрічей з лікарями та керівниками цих закладів йшла дуже конкретна мова щодо співпраці з українськими лікарями у рамках програми „Від лікарні до лікарні" Міжнародного благодійного фонду „Україна – 3000", зокрема щодо переймання цінного американського досвіду в лікуванні багатьох важких дитячих хвороб. І вже в листопаді четверо українських лікарів навчатимуться у своїх американських колег.

Цікавою і результативною була зустріч з лікарями благодійної міжнародної фундації „Global Medical Foundation", лікарі якої побували з кількома гуманітарними місіями у лікарнях Львова та Івано-Франківська, а вже напри-

(Продовження на стор. 11)

Пакистан, Індію та Афганістан вразив потужний землетрус

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – В пам'яті великої частини людства цей 2005 рік закарбується роком частих, сильних і несподіваних природних забурень та людських насильств. Згадати б хоча Чечню, Афганістан, Ірак, Індонезію, Росію, країни Африки та інші, де зі злої людської волі загинуло тисячі осіб. Коли ж мова про природні стихії, то треба згадати повені в Европі, цунамі в Азії, зсуви ґрунтів у Центральній Америці, гураґани та лісові пожежі у США, а останніми днями – землетрус, що 8 жовтня навістив Пакистан, Індію та Афганістан.

Влада у Пакистані повідомила, що внаслідок землетрусу загинула велика кількість осіб, зокрема на півночі Пакистану число жертв сягає 30-40 тисяч осіб, поранені щонайменше 42 тисячі. Речник пакистанського війська Гавкат Султан повідомив, що землетрус спричинився до масових руйнувань і визначився як загальнонаціональна трагедія. Епіцентр землетрусу, силою 7.6 за шкалою Ріхтера, найсильніше вразив адміністровану Пакистаном частину Кашміру.

Пакистанські військові розпочали широкомаштабну рятункову акцію в Кашмірі і північно-західній прикордонній провінції. До реґіону були надіслані гелікоптери з медичним забезпеченням та порятунковими бриґадами. Місцеві лікарні приведено до стану підвищеної готовности, засновано медичні наметові містечка.

У сусідній з Пакистаном Індії загинули близько 1,300 осіб. Індійське військо відповідно провадило порятункові акції в адміністрованому Індією Кашмірі. Рятувальні роботи там координують представники ООН.

(Продовження зі стор. 3)

Мільйони Березовського все ближче до правди...

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Вже понад місяць ролю додаткового подразника й без того складного і напруженого політичного життя в Україні виконує інформація, кинута в ЗМІ лукавою рукою Леоніда Кравчука – про те, нібито російський олігарх Борис Березовський фінансував президентську кампанію Віктора Ющенка (*див. „Свободу" з 25 вересня, ч. 38 і з 7 жовтня, ч. 40*). Фігурувала солідна цифра – 15 мільйонів долярів. Відразу ж у своїй першій заяві (*14 вересня на прес-конференції в Києві*) Л. Кравчук з неприхованим ентузіязмом припустив, що та справа може закінчитися імпічментом Президента В. Ющенка – і вже саме це припущення промовисто каже нам, що вся політична реакція на Помаранчеву революцію, зокрема і особливо есдеки, спить і мріє про повалення нової влади. Л. Кравчук з таким тріюмфом розмахував над своєю головою платіжними дорученнями, ніби імпічмент є лише питанням часу.

Але ще того самого дня, 14 вересня, Б. Березовський великою мірою спростував сенсаційну заяву Л. Кравчука: мовляв, так, це наші платіжні доручення, однак, на яку адресу пішли гроші, я не говорив Кравчукові.

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

С. Головатий став міністром юстиції

КИЇВ. – Президент Віктор Ющенко 7 жовтня призначив Сергія Головатого міністром юстиції. Новопризначений міністер С. Головатий до недавнього часу був членом фракції Бльоку Юлії Тимошенко. Його було виключено з фракції, оскільки всупереч рішенню фракції він підтримав кандидатуру прем'єра Юрія Єханурова. З 1995-го по 1997 рік С. Головатий вже обіймав посаду міністра юстиції. Він також був представником Миколи Мельниченка в Европейському суді з прав людини у питанні позбавлення його права кандидувати у парлямент, та представником Лесі Ґонґадзе у справі про вбивство її сина. Раніше посаду міністра юстиції обіймав Роман Зварич, якого було звільнено у зв'язку з відставкою Кабінету міністрів.

Збільшується відсоток користувачів інтернетом

КИЇВ. – В Україні інтернетом реґулярно користуються 18 відсотків українців, а їхня кількість протягом року виросла у два рази. Такі висліди опитування, проведеного компанією „GfK-USM“. Опитування проводилося серед 1000 осіб у віці від 15 до 59 років. Протягом останніх 4-ох тижнів інтернетом користувалися щонайменше один раз 77 відсотків опитаних. Кількість користувачів 41-59 років збільшилося за рік з 3 відсотків до 10 відсотків. Чоловіки є реґулярними користувачами в 20 відсотках випадків, жінки – в 17 відсотках. Відповідно до опитування, старші користувачі використовують інтернет для праці (електронна пошта, новини, сторінки органів влади), а молодь – для розваг і пошуку інформації. На праці інтернетом користуються 32 відсотки опитаних, вдома – 24 відсотки.

Створено комісію „Ющенко-Путін“

МОСКВА. – Президент Російської Федерації В. Путін підтримав пропозицію секретаря РНБО України Анатолія Кінаха створити Раду інвесторів на базі Українського і Російського союзів промисловців і підприємців. Про це йшлося на зустрічі Президента РФ і секретаря РНБО у Москві 10 жовтня. Під час зустрічі було погоджено реґлямент діяльности міждержавної комісії зі співпраці України та Росії під керівництвом В.Ющенка та В.Путіна Сторони домовилися до 1 листопада зформувати робочі органи комісії, затвердити їх склад та порядок денний праці з тим, щоб комісія високого рівня якомога скоріше змогла розпочати конкретну працю. Змістом діяльности міждержавної комісії „Ющенко-Путін“ має стати поглиблення рівноправної взаємовигідної співпраці двох країн.

Підписано секретний плян з розслідування справи Ґонґадзе

КИЇВ. – Генеральний прокурор України Святослав Піскун 12 жовтня заявив про підписання секретного пляну слідчих оперативних дій з розслідування другого етапу справи про вбивство журналіста Георгія Ґонґадзе. „Зараз затверджений підписаний С. Піскуном, Ю. Луценком (міністер внутрішніх справ), І. Дрижчаним (голова СБУ) плян слідчо-оперативних дій у справі Г. Ґонґадзе. Він секретний, товстий і визначає, що треба зробити для того, щоб закінчити другий етап – встановити замовників, організаторів злочину“, – сказав він.

Р. Зварич хоче бути захисником П. Порошенка

КИЇВ. – Колишній міністер юстиції Роман Зварич заявив 11 жовтня, що буде адвокатом екс-секретаря Ради національної безпеки і оборони Петра Порошенка у справі, яку проти нього порушила Генеральна прокуратура. Р. Зварич сказав, що справа П. Порошенка має політичний, а не кримінальний підтекст, і назвав порушенням процесуального законодавства те, що П. Порошенко дізнався про заведену проти нього кримінальну справу зі засобів масової інформації, а не від прокуратури. Сам П. Порошенко повідомив через свою прес-службу, що буде оскаржувати в суді постанову Генпрокуратури. 10 жовтня пресслужба Генпрокуратури повідомила, що кримінальну справу щодо П. Порошенка порушено за протидію законній господарській діяльности двох підприємств, які зводили будинок по вул. Грушевського, 9-а, у Києві.

„Time“ включив українку до списку „европейських героїв“

КИЇВ. – Европейське видання американського журналу „Time“ склало свій список героїв Старого Світу, до якого потрапила і перекладач Наталя Дмитрук, яка прославилася своїм сміливим вчинком під час Помаранчевої революції, коли, перекладаючи для глухих повідомлення про вислід виборів, повідомила, що він зфальшований. „Вони зважилися протистояти труднощам, яких інші намагаються уникати, нагадуючи нам про те, як багато може зробити одна особа навіть перед обличчям негараздів“, – сказано в „Time“ про людей, які потрапили до списку 36 „европейських героїв“.

Плівки М. Мельниченка віддали С. Піскунові

КИЇВ. – Фонд громадських свобод Бориса Березовського 7 жовтня передав 700 годин плівок Миколи Мельниченка в Генпрокуратуру, повідомив керівник Фонду Алекс Ґольдфарб. „Я дав додаткові свідчення у справі Георгія Ґонґадзе слідчим Генпрокуратури Романові Шубіну і Юрієві Гищенку, і мова йшла про те, що у свій час наш Фонд передав у СБУ диски з 700 годинами розмов Леоніда Кучми, які ми, у свою чергу, одержали в 2002 році від М. Мельниченка“, – сказав він. За словами А. Гольдфарба, слідчі Генпрокуратури попросили його ще раз розповісти, яким чином ці матеріяли опинилися у Фонді і як вони були передані в СБУ. А. Ґольдфарб пояснив, чому плівки М. Мельниченка 26 квітня 2005 року були передані саме в СБУ. „Ми тоді звернулися до української сторони з питанням, куди нам це віддавати, і з бюра В. Ющенка ми одержали прохання віддати їх у СБУ, що й було зроблено“, - сказав він. Однак, як виявилося пізніше, передання цих матеріялів не було належним чином оформлено. Тепер ці матеріяли передані в Генпрокуратуру „для того, щоб вони були використані для юридичних дій“ – сказав А. Ґольдфарб.

В. Ющенко побував у Львові

ЛЬВІВ. – 6 жовтня Президент Віктор Ющенко перебував у Львові з одноденною робочою візитою. На летовищі Президент оглянув новий вдосконалений модель автобуса для перевезення пасажирів виробництва Львівського автобусного заводу. У Львові В. Ющенко взяв участь у пленарному засіданні П'ятого міжнародного економічного форуму „Україна-ЕС“, котрий проходив від 5 - 7 жовтня, а також оглянув виставку „Інвестиції та нерухомість „Україна-ЕС“. У згаданому форумі взяли участь представники 22 країн світу. На інвестиційному ярмарку представлені проєкти на 4 мільярди долярів. Найбільша увага на форумі приділялася розвиткові інфраструктури кордону, зокрема збільшенню кількости переходів на українсько-польському кордоні, створенню транспортної мережі, будівництву складів. Крім того, Президент взяв участь в церемонії присвоєння статусу Національного Львівському академічному театрові опери і балету ім. Соломії Крушельницької і в народному вічі та провів зустрічі з керівництвом Львівської области та міста Львова.

Українці позмагаються за право побудувати НПЗ

ЛЬВІВ. – Компанії „Арголід“ (Львів), „СТІК“ (Київ) „ComOxy LLC“ (США) і „Bortex Enterprises“ (США) хочуть побудувати нафтопереробний завод (НПЗ) у Бродах потужністю 8 млн. тонн нафти на рік. Проєкт передбачає будівництво нового нафтопереробного заводу з глибиною переробки нафти понад 90 відсотків у складі наявного аґропромислового інтеґрованого комплексу. Загальна інвестиційна вартість проєкту сягає понад 3 млрд. долярів. Термін здійснення першої черги проєкту – 2-5 років. Нафтопереробний завод розраховано на постачання сировини з близькосхідних і каспійських джерел, з частковим використанням російської нафти. Відповідно до проєкту, новий НПЗ буде випускати весь спектр нафтопродуктів, зокрема автомобільну бензину, дизельне й авіяційне паливо, бітуми й інше. Компанії разом з інститутом „Львівдіпронафтохем“ розробили попереднє техніко-економічне обґрунтування будівництва нового комплексу. 6 жовтня, на економічному форумі „Україна-ЕС“, що відбувся у Львові, підписано меморандум між цими компаніями і „Нафтогазом України“, за участи Президента Віктора Ющенка. У серпні Кабінет міністрів доручив Міністерству палива й енерґетики до грудня 2005 року розробити і подати йому на розгляд плян будівництва високотехнологічного НПЗ і добудування нафтопроводу „Одеса-Броди“ до польського Плоцька.

Зустрічі Ю. Єханурова з керівниками НАТО і ЕС

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Юрій Єхануров під час своєї першої візити до Брюселю зустрічався з керівниками Евросоюзу і НАТО. 6 жовтня, промовляючи на міжнародній конференції „Україна дивиться в майбутнє: на шляху реформ“, український прем'єр-міністер, заявив, що уряд має насамперед забезпечити стабільність в економіці. Ю. Єхануров наголосив на тому, що будуть створені сприятливі умови для чужоземних інвесторів та захисту їхньої діяльности в Україні. За його словами, саме інвестиційні ресурси є джерелом прискорення економічного зростання. Український прем'єр також повторив, що розмовам про реприватизацію покладено край. Ю. Єхануров заявив на конференції, що, на його думку, Україна буде членом СОТ до кінця року, і пообіцяв, що уряд найближчими днями завершить підготування законодавства щодо цього процесу. Тим часом міністер економіки України Арсеній Яценюк, який також промовляв на конференції у Брюселі, повідомив, що для завершення переговорного процесу про вступ до СОТ Україні необхідно підписати ще 10 двосторонніх протоколів про взаємний доступ на ринки товарів і послуг.

Перший в Україні музей пива

ЛЬВІВ. – 14 жовтня на одній з найстаріших броварень України і Европи – „Львівській пивоварні“ – відкриють перший в Україні Музей пивоваріння. Його відкриття присвячене 290-річчю заснування броварні. Створювати музей розпочали ще 2003 року. Серед унікальних експонатів музею – Книга рецептур початку XX століття, за якою можна простежити процес варіння пива, статут Львівського акційного товариства броварів 1897 року, відома гальба „Зоська“ кінця XIX-початку XX ст., понад 30-тисячна колекція пивних етикеток. Відвідувачі зможуть побачити старовинні процеси виробництва пива та деґустувати його в спеціяльних залях. За кордоном такі музеї є одними з найпопулярніших місць для туристів. Ювілейне святкування 290-річчя „Львівської пивоварні“ та урочистості з нагоди відкриття Музею пивоваріння відбудуться на самій броварні у вигляді дійства 1715 року, коли бурґмістер дав дозвіл на створення цеху пивоварів, яким започаткували офіційне формування першої пивоварні в Україні.

В Умані – паломництво гасидів

УМАНЬ. – Понад 14 тисяч юдейських паломників зібралися в Умані (Черкаська область), щоб відсвяткувати там Новий рік за юдейським календарем. В Умані похоронено засновника однієї з гасидських течій юдаїзму рабина Нахмана. Упродовж двох століть гасиди світу, кількість яких сягає декількох десятків тисяч, з'їжджаються сюди, щоб помолитися своєму пророкові. За єврейським літочисленням, яке ведуть „від створення світу“, почався 5766 рік. Під час ранкового Богослужіння 4 і 5 жовтня в усіх синагогах звучав шофар. Сурмлення в шофар (баранячий ріг) – найважливіша заповідь свята. Тора називає цей день днем звуків сурми. Слухати шофар – важлива заповідь для всіх євреїв у всіх країнах і всіх поколінь.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Мільйони...

(Закінчення зі стор. 1)

Відповідальні особи з оточення В. Ющенка (М. Мартиненко, О. Рибачук та ін.) негайно відкинули спробу Л. Кравчука скомпрометувати Президента, а наступного дня, 15 вересня, й сам В. Ющенко через свою пресову службу розповсюдив рішуче спростування, запевнивши українське суспільство, що він нікого не просив фінансувати його виборчу кампанію, бо в цьому не було найменшої потреби: її фінансував весь народ України.

Усіх спростувань, навіть найясніших і найдоказовіших, не почули ті, хто не хотів чути. Наприклад, комуністи, стали вимагати визнати вислідк президентських виборів 2004 року незаконними, додавши до брудних чуток і пліток ще одну – нібито Конґрес США виділив на виборчу кампанію В. Ющенка 60 мільйонів дол.

На плечі нещасних народних депутатів, які все більше мусять уподібнюватися до детективів і слідчих, впало ще й це розслідування: фінансував чи ні Б. Березовський кампанію В. Ющенка? Російський олігарх це схвалює: кожне таке розслідування є ознакою відкритого суспільства.

5 жовтня в британському місті Картер-Рак відбулася зустріч Б. Березовського з членами слідчої групи Верховної Ради Юрієм Соломатіним (з фракції комуністів), Ігорем Шурмою (з фракції СДПУ(о)) та Михайлом Поживановим (позафракційний). Ось як вони передають свідчення Б. Березовського:

„Чи фінансував я компанію пана Ющенка? Ні, тому що закон не дозволяє мені фінансувати виборчу кампанію з-за кордону. Я ж знаю закон і знаю, що все я чинив у межах закону. Тому я не коментував у пресі платіжки через Інтернет. Я не міг коментувати, що сталося з цими грошима. Платежі здійснювалися від контрольованих мною компаній, але я не знаю, як використовувалися гроші. Я не контролював компаній-отримувачів...".

Б. Березовський передав цим членам слідчої комісії ВР додаткові платіжні доручення на 6 мільйонів долярів, однак, як повідомив М. Поживанов, олігарх відмовився ставити свій підпис на тих платіжках. „Платіжки не стосуються української сторони. Це перерахунки з однієї компанії в іншу. Це навіть не виборчий фонд Віктора Ющенка... І жодного підтвердження, навіть власної печатки чи підпису пан Березовський не поставив", - зазначив Поживанов.

Водночас І. Шурма, заступник В. Медведчука по партії і затятий противник „помаранчевих", заявив, що Б. Березовський визнав свої „тісні контакти" з оточенням В. Ющенка, проте відмовився відповісти, з ким саме мав ці контакти.

Відразу ж після цього слухання у ВР депутат Степан Гавриш сказав у розмові з журналістами, що Б. Березовський у 2003-2004 роках виділив на Україну 21 мільйон долярів, а трохи раніше – 25 мільйонів Росії та Латвії, також, як і у випадку з Україною, на підтримку демократичних процесів. С. Гавриш додав, що 10 з 14 платіжних документів датовані з липня по грудень 2004 року.

У вівторок, 11 жовтня, в Києві відбувся дуже цікавий круглий стіл на тему: „Любовний трикутник: Ющенко, Тимошенко, Росія". Виступаючи на ньому, директор соціологічної служби „Український барометр" Віктор Небоженко назвав суперечливі заяви і вислови Б. Березовського щодо фінансування виборчої кампанії Віктора Ющенка „марними намаганнями впливати на російський політикум через Україну". За його словами, Б. Березовський прагне перетворити Україну на „власну офшорну політичну зону". „Все, що він тут говорить – дав гроші – не дав гроші, тут бачив – тут не бачив – це, ймовірно, є якоюсь спробою поговорити по душах з Путіним. Це якийсь невідомий шаманський діялог з президентом Росії", - зазначив В. Небоженко і ствердив, що цей діялог Березовському не вдається, але й до української політики олігарх жодного стосунку не має.

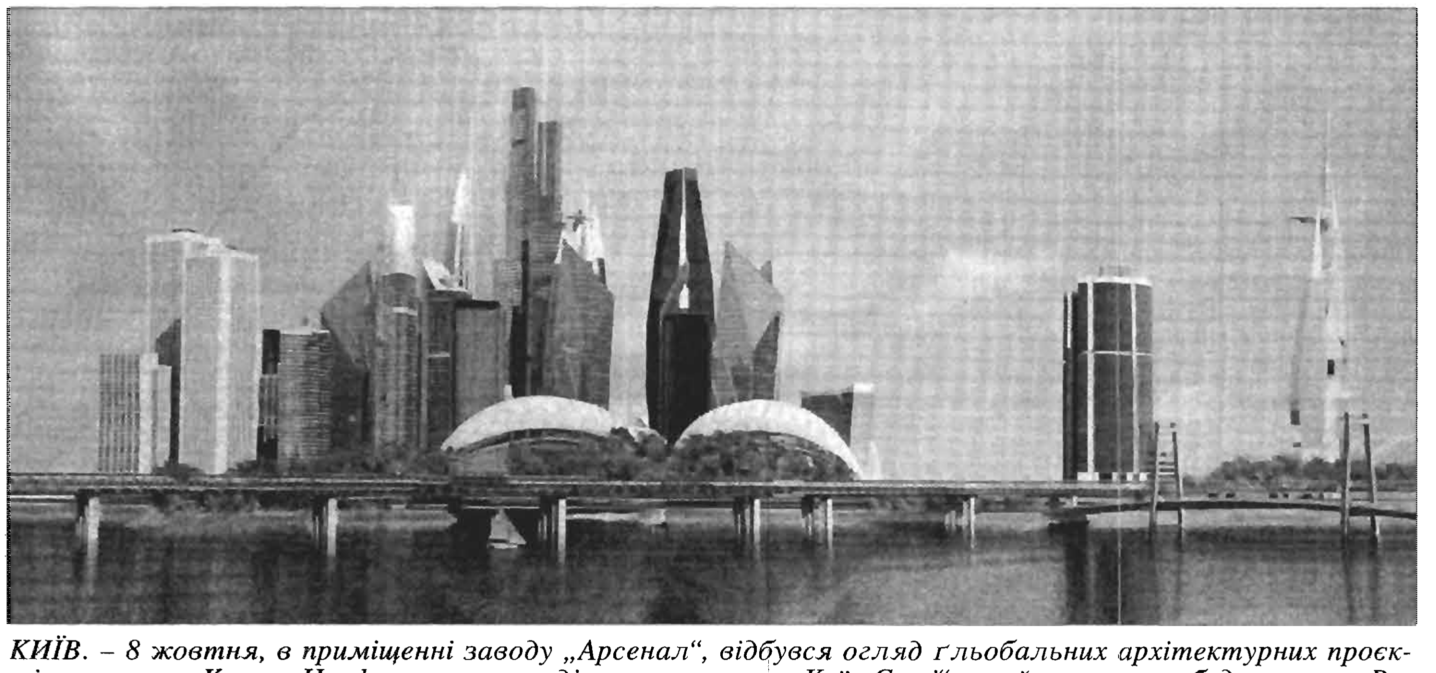
Не тяжко передбачити, що ворушити цю історію, намагаючись перетворити її на ще одну рану в політичному організмі України, ревно далі будуть есдеки і комуністи. Петро Симоненко, провідник останніх, вже винайшов свіжу нитку, котра, на його думку, має привести до нових доказів і проти В. Ющенка, і проти експрем'єра Юлії Тимошенко. Головний комуніст України запевняє, що Б. Березовський пропонував Ю. Тимошенко поділити між ними двома прибуток, отриманий від реприватизації великих підприємств в Україні.

З заяви П. Симоненка виливає, нібито Б. Березовський підтвердив автентичність свого листа до прем'єра Ю. Тимошенко, датованого 29 травня 2005 року. „Лист Березовського – це підтвердження факту політичної змови між ним і командою Тимошенко-Ющенко, за якою в обмін на фінансову підтримку виборчої кампанії Ющенка, БАБ (*тобто Борис Абрамович Березовський* – **Ред.**) розраховував повернути собі втрачений політико-економічний вплив на пострадянському просторі", - сказав П. Симоненко.

Вся це „розслідування" в найближчому майбутньому, швидше за все, обростатиме новими деталями, як і кожен випадок, пов'язаний з великими грішми. Залишається спостерігати за дальшим розвитком подій.

За повідомленнями ЗМІ

У Києві незабаром буде майже як в Нью-Йорку

КИЇВ. – 8 жовтня, в приміщенні заводу „Арсенал", відбувся огляд ґльобальних архітектурних проєктів розвитку Києва. На фото: проєкт ділового центру „Київ-Ситі", який плянують будувати на Рибальському острові. *Фото УНІАН*

Пакистан...

(Закінчення зі стор. 1)

У Пакистані оголошена триденна жалоба. Порятункові зусилля погіршувалися зсувами ґрунту на гірських дорогах і перерваністю телефонних ліній.

Місто Балакот поблизу кордону було майже цілковито зрівняно з землею. Через два дні після потужного землетрусу 10 жовтня, влада у Пакистані відкрила дорогу до міста Музафарабад – столиці пакистанської частини Кашміру. Вантажівки з харчами та ліками почали прибувати до міста, де, за словами офіційних осіб, загинуло 11 тисяч осіб. Майже все населення провело два дні під відкритим небом, без чистої води і санітарних умов. Мешканці міста продовжують голими руками розбирати уламки, шукаючи вцілілих.

Селища та міста, вражені стихійним лихом, було відрізано від зовнішнього світу зсувами ґрунту.

До Кашміру надходить масова допомога – десятки вантажівок з харчами, водою і медикаментами, хоч сильні зливи, густі тумани та зруйновані дороги значно ускладнюють проведення рятувальних робіт. П'яту добу сотні тисяч людей залишаються під відкритим небом, без їжі, води та медикаментів. Авіяція НАТО почала доставу гуманітарних вантажів з Европи. 12 жовтня до Пакистану прибув перший літак з допомогою з сусідньої Індії. Сподіваються також, що прибуде устаткування для відкопування людей з-під завалів.

Організація Об'єднаних Націй звернулася зі закликом до міжнародної спільноти виділити гроші для задоволення негайних, життєво необхідних потреб потерпілих.

Поміж людей зростає почуття гніву через зволікання з наданням негайної допомоги, оскільки сотні родин проводять вже декілька ночей поспіль просто неба під дощем, без води та їжі.

Багато країн світу відповіли на заклик Пакистану надати допомогу наметами, ковдрами, ліками та вертолетами, щоб досягти ізольованих районів.

США, які мають велику авіобазу в сусідньому Афганістані, надіслали 8 вертолетів.

Координатор допомогових зусиль ООН Ян Еланд каже, що Пакистан попросив ООН керувати допомоговими зусиллями. За словами представника ООН, без даху залишилися сотні тисяч, можливо мільйони людей.

Індія, попри те, що сама постраждала від землетрусу, запропонувала свою допомогу Пакистанові.

Тим часом 4 жовтня гураґан „Стен" у Ґватемалі перетворив цілі села на цвинтарі. Військові та рятувальники зуміли добратися до розташованих на заході країни, поблизу мексиканського кордону, селищ, що сильно потерпіли від „Стену". Місцеві мешканці, котрим пощастило вижити, просять уряд визнати селища братськими могилами. Найбільших збитків зазнали села індіянців майя. Зруйновано поселення Панабах і Цанчах на березі озера Атітлан, де живуть нащадки майя, яких відвідували туристи. У селі Панабах знайдено тіла 77 мешканців, ще 250 вважають зниклими безвісти. Подібна ситуація й у селищі Цанчах, розташованому неподалік.

А загалом, за останніми офіційними даними, у Ґватемалі „Стен" забрав життя 652 осіб, у Сальвадорі – 71, у Мексиці – 17, у Нікараґуа – 10, у Гондурасі – 4, у Коста-Ріці – 2.

На суші циклон швидко втратив силу і перетворився з гураґану першої категорії у тропічну бурю. Найбільшого збитку завдали принесені циклоном зливи, що спричинилися до зсувів, які знищували цілі села.

Одразу ж після трагедії США, Мехіко та Колюмбія спрямували в ці райони гелікоптери для допомоги в проведенні рятувальних акцій та продукти харчування, ковдри, медичне устаткування.

Пошукові роботи тривають.

Х.В.-Ф.

АМЕРИКА І СВІТ

Обрано п'ятьох непостійних членів Ради Безпеки ООН

НЮ-ЙОРК. – Республіку Конго, Ґану, Катар, Словаччину, а також Перу обрано 10 жовтня на дворічний термін непостійними членами Ради Безпеки ООН. Голосування за чотирьох із п'яти включених до списку країн проходило на безальтернативній основі. Водночас, під час голосування за країну, яка представлятиме Латинську Америку і Карибський басейн, за Республіку Перу було подано 144 голоси, за Нікараґуа – 43. З 1 січня 2006 року обрані країни протягом двох років будуть виконувати обов'язки непостійних членів РБ ООН поряд із Аргентиною, Данією, Грецією, Японією та Танзанією, термін мандату яких минає наприкінці 2006 року. Постійними членами РБ ООН, що мають право вето, є США, Росія, Великобританія, Франція і Китай.

К. Райс прибула до Центральної Азії

АЛМАТИ, Казахстан. – Секретар Державного департаменту США Кондоліза Райс 11 жовтня прибула до киргизької столиці Бішкеку в рамках триденного турне країнами Азії. У Бішкеку К. Райс обговорила з президентом К. Бакієвим та прем'єр-міністром Ф. Куловим перебіг демократичних реформ. Після Киргизстану держсекретар США відвідає Казахстан, де відбудуться її переговори з президентом Н. Назарбаєвим. 10 жовтня К. Райс закликала керівництво країни забезпечити вільні і чесні президентські вибори, які мають відбутися 4 грудня. Глава американського зовнішньополітичного відомства відвідає також Таджикистан, Афганістан і, можливо, постраждалий від землетрусу Пакистан. Упродовж триденної поїздки К. Райс обговорюватиме питання безпеки та підтримуватиме демократичні і вільно ринкові реформи. Саме в галузі реформ узбецький уряд виявляє негативні тенденції. Чотири роки тому, після того як США бомбардували Талібан в сусідньому Афганістані, Узбекистан став одним з найближчих реґіональних союзників Вашинґтону у війні з тероризмом, надавши США військову базу для афганських акцій. Це підходило узбецькому президентові І. Карімову. Більшість оглядачів вважають, що справжньою причиною антиурядових настроїв в Узбекистані є репресії та неефективна економічна політика. США та Евросоюз засудили застосування Узбекистаном сили проти демонстрантів у місті Андіжан у травні ц.р. Президент І. Карімов тепер знову повернувся до Росії, знаючи, що президент В. Путін підтримуватиме його незалежно від стану з правами людини чи демократичних реформ.

Вручено „Букерівську премію"

ЛОНДОН. – У Великобританії 10 жовтня відбулося вручення міжнародної літературної нагороди „Букерівська премія". Цього року премію отримав ірляндець Джон Банвил за ліричний роман „Море". Твір розповідає про людину, яка повернулася в приморське містечко, щоб забути неприємні спогади. Церемонія нагородження відбулася в лондонському Ґілдголі. Розмір винагороди цього року – 88 тис. дол. Дж. Банвіл вже номінувався на отримання цієї престижної нагороди в 1989 р., але тоді журі визнало кращою книгою року твір К. Ісіґуро „Залишок дня".

Поліцейські побили журналіста „АР"

НОВИЙ ОРЛЕАН. – 9 жовтня поліцейські напали на члена знімальної групи „Associated Press", після того як журналістам удалося зняти кадри побиття поліцейськими п'яного чоловіка. За даними „АР", на відеозаписі засвідчено, як один поліцейський кілька разів ударив чоловіка, що стоїть на вулиці біля бари. Потерпілий, 64-річний учитель за фахом, спробував пручатися, після чого на нього накинулися четверо охоронців порядку, повалили його на землю і нанесли йому ще кілька ударів. Тим часом ще один офіцер поліції, помітивши, що все, що відбувається, знімається, наказав режисерові телевізійних новин агентства Річу Метюсу виключити камеру. У відповідь Р. Метюс надав документи, заявивши, що виконує свою роботу. Тоді поліцейський схопив його, притиснув до машини і вдарив у живіт, наказавши забиратися. Керівництво поліції Нового Орлеану, якому був переданий відеозапис того, що сталося, уже затримало трьох поліцейських, що брали участь у побитті. Їм пред'явлені обвинувачення в нанесенні побоїв.

Японці успішно випробували надзвуковий літак

ТОКІО. – Японські інженери випробували революційний проєкт надзвукового літака, за допомогою якого з Токіо до Ню-Йорку можна буде дістатися за менше, ніж за 6 годин – тобто вдвічі швидше, ніж це можливо тепер. 11- метровий модель літака було запущено за допомогою ракети з австралійської пустелі і, згідно з пляном, літак відокремився від ракети для 15-хвилинного лету зі швидкістю, що вдвічі перевищувала швидкість звуку. Три роки тому подібне випробування завершилося невдало, коли модель літака загорівся. Офіційні особи з японського Аерокосмічного агентства повідомили, що запуск став значним кроком у розвитку надзвукових літаків. За словами конструкторів, новий літак буде тихішим і менше забруднюватиме довкілля.

А. Меркель очолила коаліційний уряд

БЕРЛІН. – У Німеччині соціял-демократи погодилися, аби наступним канцлером Німеччини стала консервативний провідник християнських демократів Анджела Меркель, яка очолить коаліційний уряд двох партій. Речник соціял-демократів повідомив 10 жовтня, що виконавча рада досягла згоди з цього приводу з великою перевагою. Офіційне оголошення угоди очікується після переговорів теперішнього канцлера Ґерґарда Шродера та А. Меркель. Згідно з угодою, соціял-демократи в новому коаліційному уряді отримають 8 портфелів, включно з посадами міністра закордонних справ, фінансів, юстиції та праці. Натомість християнські демократи матимуть 6 посад.

Польща обирає президента – буде друга тура виборів

ВАРШАВА, Польща. – На президентських виборах у Польщі 9 жовтня спостерігалася гарна активність виборців. Вибори відбувалися лише через два тижні після проведення парляментських виборів, на яких перемогли дві право-центристські партії. Згідно з опитуваннями громадської думки, ніхто з 12 кандидатів не набере 50 відсотків голосів необхідних для перемоги у першій турі. Після того як було підраховано 90 відсотків бюлетенів, як виглядає, двоє провідних кандидатів будуть змагатися у другій турі голосування через два тижні. Наразі з незначним відривом перед веде кандидат право-центристського бльоку „Громадянська плятформа" Доналд Туск, який здобув майже 36 відсотків голосів і трохи випереджає Леха Качинського з партії „Закон та Справедливість". Д. Туск виступає за ринкові реформи і щільнішу інтеграцію з Европейським союзом, тоді як Л. Качинський вважає за доцільне захищати соціяльну допомогу і доволі обережно ставиться до Европейського союзу.

Шпигун під носом у Президента

ВАШИНҐТОН. – Американські спецслужби повідомили 7 жовтня, що затримали шпигуна, який працював в апараті Білого Дому. Представники ФБР і ЦРУ заявили, що це перший випадок у сучасній історії США. Шпигуном виявився 49-річний американець філіпінського походження Леандро Араґонсіло, який протягом трьох років працював помічником віце-президента США Ричарда Чейні. За даними спецслужб, він мав доступ до таємних документів і викрадав з бюра віце-президента таємну інформацію. Зокрема, йому вдалося „поцупити" компрометуюче досьє на президента Філіпін, яке Л. Араґонсіло передав провідникам філіпінської опозиції для здійснення в країні державного перевороту. Всього шпигунові вдалося „скачати" з комп'ютерів понад 100 таємних документів. Оглядачі уважають, що факти шпигунства безпосередньо в Білому Домі є приводом для серйозного занепокоєння.

Процес над нафтовою корупцією

НЮ-ЙОРК. – Федеральний прокурор США Майкл Ґарсія сказав 7 жовтня, що у справі проти трьох чоловіків, звинувачених у підкупі посадовців Азербайджану, йдеться не про що інше, як нахабну спробу украсти багатство цілої країни. У звинуваченнях йдеться про нелегальний плян здобути контролю над державною нафтовою компанією Азербайджану. Там сказано, що обвинувачені пропонували платити багатомільйонні хабарі упродовж двох років, щоб здобути прихильність посадовців, відповідальних за приватизацію азербайджанських нафтових і газових об'єктів. Двоє підзахисних є американськими громадянами – Дейвід Пінкертон та Фредрік Берк, а інший – громадянин Чехії та Ірляндії Віктор Козени. У разі визнання винними їм загрожує до 20-ти років в'язниці.

Нобелівську нагороду миру - Ель-Барадею

СТОКГОЛЬМ, Швеція. – Нобелівську нагороду миру 7 жовтня присуджено Міжнародному агентству з атомної енергії та її керівникові Мохамеду Ель-Барадею. Нобелівський комітет заявив, що у такий спосіб він віддає належне праці МАҐАТЕ і її керівникові у поширенні ідеї мирного використання атомної енергії у той час, коли міжнародні терористи намагаються скористатися ядерними технологіями у своїх власних цілях. Голова Нобелівського комітету Оле Данболт Мйоїс підкреслив: „У той час, коли загроза ядерної зброї знову зростає, Нобелівський комітет прагне наголосити, що протистояти цій загрозі можна лише завдяки якомога ширшій міжнародній співпраці. Цей принцип проявився в праці МАҐАТЕ і його генерального директора". Цього року на Нобелівську премію було висунуто рекордне число кандидатів – 199. Серед номінантів на Нобелівську премії миру був і президент України Віктор Ющенко.

За матеріялами ЗМІ

„Міжнародна амнестія" звинувачує Україну в знущаннях над в'язнями

Організація „Міжнародна амнестія" у своєму звіті від 27 вересня під назвою „Україна: настав час дії: знущання і погане ставлення до затриманих у міліції" реєструє чисельні випадки фізичних знущань і навіть тортур щодо осіб, що були ув'язнені міліцією. У звіті, який покриває час від січня 2001 року до червня 2005 року, стверджується, що міліція в Україні постійно застосовує фізичні і психологічні засоби щоб залякуванням отримати зізнання та свідчення.

Результати Харківського інституту соціяльних дослідів свідчать, що 62 відсотки опитуваних осіб, які були затримані міліцією ,заявили про загалом погане до них ставлення. Конкретно 45 відсотків сказали, що їм викручували руки і ноги, 33 відсотки були битими та копаними, 4 відсотки стверджували, що їх мучили, вживаючи різні додаткові знаряддя, зокрема палиці і маски.

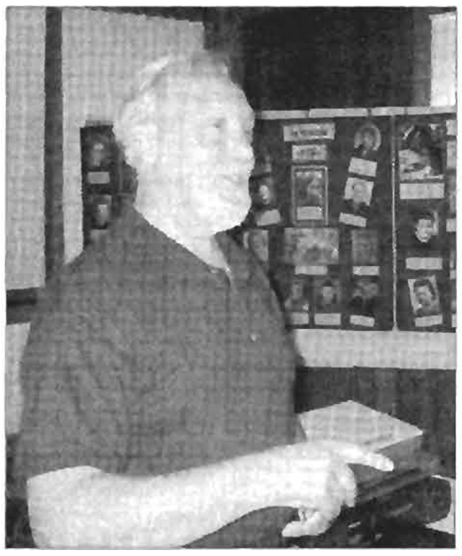
Разом з фактами знущань для отримання зізнань у згаданому звіті стверджується, що знайдено докази, що над затриманими в'язнями знущалися також, щоб отримати гроші. Корупція пов'язана з практикою знущання для отримання грошей чи зізнань була добре відомою в совєтських часах , – і це той висновок звіту, з яким погоджується влада України. У звіті також сказано, що жертви не розголошують фактів знущань через страх дальших переслідувань, а також заторкують тяжкі санітарні умови у в'язницях.

У звіті пропонується 20 конкретних рекомендацій, котрі Україна повинна прийняти, щоб бути у згоді з вимогами Европейського союзу стосовно трактування в'язнів. Україна сподівається вступити до ЕС в 2007 році.

Прес-служба МА

УПА - з погляду міжнародного права

29-31 липня цього року на Союзівці, відпочинковій оселі Українського Народного Союзу, відбувалася конференція, присвячена Українській Повстанській Армії і її збройній та політичній боротьбі за свободу і незалежність України. Оскільки саме політичний, зокрема правовий, аспект цієї теми в меншій мірі відомий сьогоднішньому читацькому загалові, вміщуємо текст доповіді, з якою виступив на цій конференції голова Політичної ради Середовища УГВР, дійсний член НТШ, доктор права Анатоль Камінський.

З доповіддю про УПА виступив також проф. Тарас Гунчак

Дозвольте передовсім уточнити тему моєї доповіді: я буду говорити про правні елементи і атрибути, які визначають саме поняття і дефініцію армії у міжнародному публічному праві і міжнародних стосунках.

Головним елементом – не лише конституційно-політичним, а й правним, – у визначенні легітимності армії, є наявність її суверенного політичного керівництва, чи просто суверенної влади. Тобто, в такому розумінні армія є еманацією легітимности політичної влади,чи керівництва. Такою легітимною владою для УПА була Українська Головна Визвольна Рада – УГВР, що її міжнародна легітимність базувалась на організованій боротьбі українського народу на його території , за самовизначення, самоуправління і державну незалежність. УГВР була тимчасовим парляментом – законодавчою установою, яка визначала інші галузі влади – виконавчу і судову. Організоване визвольне підпілля діяло практично в усіх областях України, певний час мало під своєю юрисдикцією принаймні одну третину території Західної України.

Іншими словами, тут мали ми всі три головні елементи державної легітимности – населення, контролю території і владу. Це надзвичайно вагомий, засадничий історичний факт, що його, на жаль, не завжди і не всюди належно осмислюють. Адже так, як без УГВР не було б в історії визвольної боротьби національної чинної суверенної влади, так без УПА не було б власної національної армії як суверенної збройної сили українського народу. Не забуваймо, що без УПА інші українські військові з'єднання того часу були лише об'єктом мілітарної, внутрішньої і зовнішньої політики СССР і Третього Райху.

Нагадаю, що Великий Збір УГВР вибрав не лише президента УГВР (Кирила Осьмака) і його заступників (о. Івана Гриньоха, Василя Мудрого й Івана Вовчука) та Президію (Дарію Ребет, Мирослава Прокопа і Зенона Пеленського), а й Генеральний Секретаріят – тобто уряд, що його очолив Роман Шухевич, який водночас став Генеральним секретарем, тобто міністром військових справ УГВР. Кваліфікаційним елементом і атрибутом армії є її організаційна структура – оперативна чи вертикальна і територіяльна, горизонтальна.

У першому відношенні мали ми Головнокомандуючого УПА з його Головною Командою (ГК) та Головним військовим штабом (ГВШ), яким підлягали всі тактичні відділи та територіяльні з'єднання.

За своїм територіяльним устроєм УПА діяла в трьох краях або Генеральних воєнних округах (ГВО) – „УПА Північ", „УПА Захід",„УПА – Південь". ГВО ділилися на Воєнні округи (ВО), а ВО – на тактичні відтинки (ТВ).

Головною бойовою оперативною одиницею була сотня. Об'єднані кілька сотень діяли як курінь, а кілька куренів творили загін або полк. Усі військові з'єднання в одній Воєнній окрузі (ВО), творили Групу, яка дорівнювала дивізії.

УПА мала традиційну систему рангів – від стрільця до генерал-хорунжого. Водночас, з огляду на специфічні обставини, УПА мала теж функційну систему командних призначень – від ройового до крайового командира УПА і Головного командира УПА.

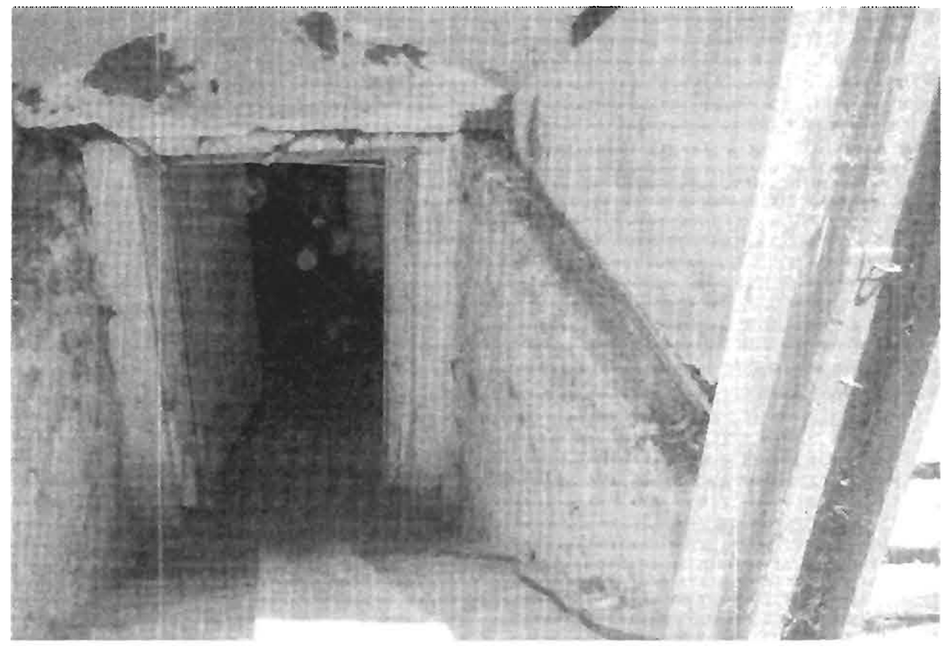
Як і кожна армія,УПА мала також формально встановлену в 1944 році систему військових відзначень і нагород: Золотий хрест (двох кляс), Срібний хрест і Бронзовий хрест та інші відзначення за заслуги.

Правний, чи просто легітимний, статус УПА був теж підтверджений визнанням УПА як українського суверенного суб'єкта офіційними органами інших держав, в переговорах і домовленнях.

Згадаймо передовсім домовлення з урядом Угорщини наприкінці 1943 року, внаслідок переговорів між міністерством оборони Угорщини і угорським Генштабом, очолюваним генерал- полковником Ференцом Шомбатаї, та представниками Головного штабу УПА – о.Іваном Гриньохом, Мироном Луцьким і Євгеном Врецьоною.

Серед іншого, було домовлено, що угорський уряд припинить всі воєнні дії проти українського населення, а УПА припинить свої дії проти угорських відділів; обидві сторони обмінюються зв'язковими старшинами; в Будапешті було визнане неофіційне українське представництво; угорці допомагають УПА технічним обладнанням для радіозв'язку, медикаментами ; Угорщина звільняє всіх українських політв'язнів і надає азиль пораненим воякам УПА.

Менш успішно закінчились переговори з румунами в Одесі зимою 1943 року та в Кишиневі в березні 1944 року, в яких українську сторону представляли о.Гриньох і Лев Шанковський, а румунську – представник уряду Думітру Баранчу з міністарства зовнішніх справ, полк. Іонеску від Генштабу та інші. Ускладнення в переговорах постали після того, як румуни наполягали на тому, що обидві сторони визнають право на самовизначення, але „під умовою респектування непорушности статусkво границь 1939 року".

Макет криївки УПА, створений на Союзівці

Слід теж тут згадати про переговори представників ОУН і УПА з польським підпіллям – Звйонзкем Валькі Збройней – в порозумінні з Делегатурою Польського екзильного уряду в Лондоні, які в лютому 1944 року закінчилися підписанням спільного „Протоколу", в якому стверджувалось, що „існування самостійних держав української і польської лежить в інтересі обох народів і є історичною необхідністю". А також, що „обидві сторони визнають, що мирне полагодження польсько-українських стосунків можливе тільки при взаємному пошануванні боротьби за державну самостійність обох народів та непосяганні на землі однієї чи другої сторони..." і що „питання устійнення кордонів буде вирішене урядами обох суверенних держав, української і польської". З української сторони підписали „Протокол" о.Іван Гриньох, Євген Врецьона і Віктор Андрієвський.

Накінець, підбиваючи підсумки, слід підкреслити, що всі згадані вище політичні, мілітарні і правні атрибути УПА і всього визвольного руху вповні відповідали нормам і вимогам сучасного міжнародного права. Приняття додаткових Протоколів (I і II) 8 червня 1977 року до постанов Женевської конвенції з 12 серпня 1949 року поширили визначення воюючої сторони, якою, згідно з Гаазькою конференцією з 1907 року, могла бути тільки держава, на учасників війни за національне визволення. Протокол I визначив війну за національне визволення як збройну боротьбу проти колоніяльної домінації,чужинецької окупації і расистських режимів. Протокол II концентрувався якраз на внутрішніх конфліктах, які включають організовані армійські з'єднання (групи) під керівництвом відповідальної команди, яка має контролю на певній території, та які є здатні здійснювати військові операції. До речі, на січень 1993 року Протокол I ратифікували 118 держав, а Протокол II - 108.

У світлі мовленого вище, більш ніж дивним і зовсім невиправданим та незрозумілим є невизнання на державному рівні УПА як визвольної військової формації українською владою, що повинно було вже давно наступити в силу не лише політичних, а й формально правних аргументів міжнародного характеру. Тобто йдеться про офіційне загально-державне визнання УПА як національної української армії, з усіми політичними і суспільно-правними, ветеранськими імплікаціями та наслідками. Своєю боротьбою і чином УПА золотими буквами закарбувала себе навіки в історію українського війська й історію України взагалі.

І цієї історичної істини – нікому не змінити.

Юліян Котляр з дочками, які активно допомогли в організації зустрічі на Союзівці

Чому потрібна пильність

Найменше бажаємо посіяти серед наших читачів настрої тривоги і перебільшити ознаки небезпек, які ще не відійшли від порогу незалежної Української держави. Але принаймні закликаємо до пильнішого читання наших матеріялів на тему сьогоднішньої політики Кремля щодо України. Сьогоднішньої – тобто періоду після Помаранчевої революції в Києві, котра, крім усіх своїх наслідків, так налякала північну сусідку, що Росія за ці декілька місяців перетворилася на країну „розвинутого путінізму": до цинічного відновлення гимну СССР і „всенародної пошани" до ката Сталіна і чекіста Дзержинського додалися цілком відверті зазіхання на свободу колишніх совєтських республік, зокрема й особливо – на українську свободу. І чим би ми не пояснювали цього – рудиментами імперської ментальности, котра ще не встигла змінитися, чи непевністю путінської влади щодо її права керувати цією країною-напівруїною, чи навмисним відволіканням уваги свого народу від економічного і політичного курсу, який для більшости росіян не приніс поліпшення умов життя, – від Росії не доводиться чекати добра. Виступаючи на святкуванні 60-річчя „Великої перемоги" 9 травня, В. Путін образив колишніх в'язнів совєтської тюрми народів не тільки тим, що назвав розвал СССР „найбільшою трагедією ХХ століття", але не менше – своєю обіцянкою, що „цивілізаторська місія російської нації на евразійському континенті має бути продовжена". Це щось з чорного гумору: країна, якій, м'яко кажучи, бракує цивілізованости, збирається цивілізувати весь континент.

Однак, тут не до жартів. Йдеться про сумнозвісне „збирання земель" і про те, що цій „ідеї", скомпрометованій багато разів і в найгірший спосіб, сьогодні ревно служать не тільки всі російські політичні та інтелектуальні сили, але також їм знову готові сприяти хронічно хворі на лівизну і москвофільство західні діячі (*див. статтю Р. П. Хом'яка „Всеукраїнське значення 'конференції Грабовича' " у „Свободі", ч. 36*). Більше того, вміщений в сьогоднішньому числі коментар І. Гвозди свідчить, що й у США піднімають голову апологети „великої Росії", й один з них, Робертсон Моров, проповідує, що Америка „повинна запевнити Росію, що не має нічого проти того, щоб мешканці України, Криму, Казахстану чи Білорусі вирішили злучитися з Московською державою".

Намагаючись втягнути у свою брудну гру, з одного боку, Китай, а з другого – західні країни і, по можливості, США, Путін, перш ніж ганебно програє, може наробити багато лиха. Але провина буде лежати на всій російській еліті, котра свою творчу енергію поставила на службу несправедливій справі. Про категорію „жириновських" і їхню неінтелігентну ворожість до України вже не говоримо. Москва сьогодні аж кишить такими академіками-шовіністами, як Олександер Дугін, головний ідеолог „евроазійства" або професор Московського університету ім. М. Ломоносова Олег Неменський. Останній пише про Україну в Інтернет-виданні „Російський журнал": „...Ця держава, як штучно створена, не становить собою цілісности ні в мовному, ні в релігійному, ні в історичному, ні в культурному, ні в економічному аспекті". І ще одна цитата, з іншої статті цього автора: „Помаранчева революція – це в першу чергу бунт руських проти Росії, всесвітня маніфестація руської русофобії...". Професор, котрий живе у XXI сторіччі, все ще вважає, що українці – це давні, з часів княжого Києва, „руські", тобто – росіяни. Бідні студенти, яких він навчає!

На жаль, є й поважніші підстави для занепокоєння. Колишній командуючий Військово-Морськими Силами України віце-адмірал Володимир Безкоровайний, який був членом урядової комісії з поділу Чорноморської фльоти, цими днями заявив: „Російська федерація після підписання угод щодо Чорноморської фльоти збільшила кількість носіїв ядерної зброї на території України і робить це далі. Українські експерти жодного разу не були допущені на об'єкти ЧФ РФ... Існує пряма загроза національній безпеці України".

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040 adsukrpubl@att.net
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про порожні місця

Переходячи в думці сотні моїх тижневих фейлетонів, ніяк не можу пригадати, чи заторкнула я вже у них цю тему, а шукати серед тих, що призбирала за оцих двадцять з „гаком" років, ніяк не маю охоти, та й сили. Здається, що коли людина пройде вже такий довгий життєвий шлях, згадувати минуле чи шукати за ним ніяк не є вказане і не є „здоровим". Але все ж тема, яку сьогодні, може, „паки і паки" порушу, щораз більше актуальна, принаймні в „нашому" Ню-Йорку.

Тема – яку в загальному довелося не один раз заторкнути при різних нагодах – це участь нашої української громади в імпрезах, які саме підготовлені та переведені для неї з різних нагод і причин. Організатори завжди сподіваються на „численну участь" запрошують, закликають, подають різні „принади", які мені раз-у-раз доводиться прочитувати на сторінках нашого тижневика, а відтак „переживати" у дійсності та роздумувати над ними. Бо як тут пояснити та зрозуміти, чому одні громадські імпрези мають великий успіх і заповнюють людьми залі, а інші світять пусткою, незалежно від того, чи вони цікаві, чи ні.

А може, однак, тут я висунула не властивий арґумент? Може, таки дуже багато залежить від цілого жмутку причин, які так добре знаємо чи впізнали впродовж довгих років постійної участи у громадських імпрезах?

Розуміється, участь в імпрезах дуже залежить від їх змісту та відповідної реклами. Ніхто з нас не боявся та не сподівався у найбільш відважних снах, що яка-небудь імпреза поєднана з відвідинами президента Ющенка тут у нас, в США, може бути невдала, або може на ній забракнути учасників. Але це був справді вийнятковий випадок, який, на жаль, не скоро повториться і не скоро трапиться. Коли, однак, робимо перегляд імпрез „звичайного" громадського порядку – концертів, зустрічей, доповідей, то, на жаль, багато з них сьогодні вже мусять поважно старатися про авдиторію та про пробудження зацікавлення у публіки.

Розуміється, я тут, щоб нікого не вразити ані не скритикувати, не буду називати специфічно цілий ряд імпрез в Ню-Йорку, на яких місця світили неприємною пусткою. Але маю на думці імпрези „поважного" характеру, як доповіді, дискусії, презентації нових видань і т.п. Цей стан гіршає з кожним роком.

Немає найменшого сумніву, що частинно причиною малої участи у громадських імпрезах є і те, що т. зв. „старша ґенерація" силою факту відходить, а молодша не завжди зацікавлена. Отже, треба якось або змінити спосіб таких громадських зібрань, або якось, щоб „принадити" на них також і цих „нових" – як тут роджених, так і тих, що, може, не дуже давно приїхали з України.

Але глядіти раз-у-раз на порожні або півпорожні залі – це неприємно і соромно. Соромно за нас, за прелеґентів, за організаторів і взагалі за нашу громаду. Не забуваймо, що танець і спів ніяк не можуть цілком заступити інтелектуального заспокоєння, а нашим інтелектуалам з України чи таки тутешнім ніяк не є приємно і конструктивно говорити до пустої залі.

Зробімо щось, щоб цей стан змінити, поправити, не компромітуймо себе і нашу інтелектуальну громаду.

Чи знаєте, що це значить говорити до порожньої залі та й вертатися в Україну з почуттям, що тут „немає з ким і про що говорити?"

О-КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Немов кермо громадського корабля

Сьогодні слова О-КИ на тему громадського бенкетування (*ч. 38, 23 вересня*) спонукали мене до відгуку. Це – небуденна справа, бо я не радо беруся за перо (не могла б бути журналісткою). Ще раз чітко, вчасно, й мудро висвітлено важливий аспект нашого громадського життя. Дійсно, даємо себе втягнути в поверховне, банальне, навіть сенсаційне сприйняття критично важливих подій. А О-КА, немов кермо суспільного корабля, знову й знову спрямовує нас на правильний шлях.

Як визначити твори О-КИ? Це – ні статті, ні фейлетони, ні репортажі, ні передовиці. Це хіба громадська совість, втілена в словах. Вона то обдумує пекучу новину, що на всіх язиках, то порушує призабуту справу давно приспаного уболівання, торкається всього, від дрібничок щоденного побуту до переворотів національного існування, тактовно, урівноважено, глибоко, продумано й спокійно, але завжди з тихою пасією справжнього патріота.

Отже, нехай продовжує писати як „громадська совість" ще до 125 років. Як довів д-р Роман Барановський – бажати до ста вже не досить!

Богданна Волянська,
Богота, Дж.

Чекаємо на українське телебачення

Ми з нетерпінням чекаємо кожне наступне число „Свободи". Прочитавши статтю у ч. 32 від 12 серпня про те, що „Київтелеком" пропонує створити українське телебачення, ми не могли заспокоїтися, щоб не висловити свої думки. Всі народності мають свої телеканали в Америці, можуть відвести душу, хоч на деякий час відключитися від буденности, почути рідне слово, побачити новини з рідної сторони. Тільки українці обділені цією можливістю. Наші діти, онуки не можуть побачити і почути, чим багата Україна. А в нашій рідній Україні є що показати, є що почути для нас, спраглих душею українців. Це були б оживлюючі ліки для нас і наших нащадків. Навіть інші народності, яким доводиться бувати тут на українських концертах, фестивалях, забавах, з великим задоволенням і насолодою сприймають і схвально відгукуються про українську культуру.

З великою надією, що прийде час і ми дістанемо з голубих екранів нашу рідну співучу мову, пісні, танці, новини життя України, яка піднімається з колін і розправляє свої ослаблені плечі від крадіїв-олігархів, з впевненістю чекаємо, що це назріле питання буде задовільно вирішене, тому що воно є необхідністю часу.

Надя Галій; Олександра Сенів з родиною; **Василь Ложницький; Ліда Козюпа** з ріднею; **Софія Дрозд, Володимир Галій, Світлана Грабовська**
Норт Гейвен, Кон.

Таких статтей треба якнайбільше

Хочу похвалити вміщену в газеті „Свобода" (*ч. 37 з 16 вересня*) на сторінці „З редакційної пошти" статтю „Свобода має певні рамки" д-ра Ярослава Гевнича з Перкасі, Па. Написана коротко і змістом прекрасна. Таких потрібно якнайбільше.

Євгенія Кікта,
Ґрін Велі, Арізона

Увічнено добре ім'я роду Осадцих

Волощина – мальовниче село на Тернопіллі, яке ввійшло в історію краю, як одне з перших, що провело водотяг ще в 30-их роках минулого століття. Ініціяторами його будівництва була родина Осадцих – спочатку Іван Осадца, а потім його син Корнель. Життєва дорога останнього скінчилася в еміґрації, де проживав син – знаний архітектор в Америці Аполінарій Осадца. Але їхні серця навіки були пов'язані з рідною волощинською землею, де стояла церква, в якій їх охрестили, де залишилося рідне обійстя. Вже на схилі літ Аполінарій, коли в Україну прийшла незалежність, вирішив фінансово підтримати будівництво нової церкви з умовою, що вона постане на землі, де стояла їхня родинна хата. Зробив проєкт місцевий архітектор Богдан Статкевич.

У 1996 році, коли фундатор разом з дружиною Танею прибув у рідне село, церква зустріла їх високими банями. Тоді, 6 жовтня, волощани зібралися на урочисте привітання подружжя Осадцих. Школярі їх вітали хлібом і сіллю, молодий парох о. Роман вручив їм картини святих, односельчани засипали їх квітами.

Через рік вдарила сумна звістка – 26 вересня 1997 року скінчилося життя бережанського гімназиста і знаного архітектора. Справу будівництва Волощанської церкви докінчувала його дружина, відома малярка Таня Осадца. У червні ц. р. їй дали знати, що будівельники кладуть останній штрих на будівлі. Це покликало Таню Осадцу в дорогу. Приїхала разом з внучкою Інесою, щоб показати дорогу в село, яке утривалить добре ім'я їхнього роду. 24 липня відбулося єпископське освячення церкви. Перед кожним, хто переступає поріг храму, постає пам'ятна таблиця на честь фундаторів та будівничих.

Мелодійний дзвін, уфундований жителькою села Іриною Бартків, приятелькою родини Осадцих, у свята й неділі скликає до церкви парафіян.

Надія Волинець,
Тернопільська обл.

Чи нам по дорозі з Ватиканом?

Останні новини з Ватикану викликають поважні застереження не тільки стосовно Української Греко-Католицької Церкви, а й українського народу взагалі. Повідомлення Ватикану, що Папа Бенедикт XVI проголосить 23 жовтня 5 нових святих і серед них двох римо-католиків – львівського архиєпископа Йосифа Більчевського і священика (також зі Львова) Зиґмунта Ґораздовського – при повному іґноруванні св. п. Митрополита Андрея Шептицького – вказує на непримиренність Ватикану до нашої церкви („The Cinsinnati Enquirer", 6 вересня). Бо ж не тільки Митрополит А. Шептицький, а й Патріярх Й. Сліпий, єпископи й священики УГКЦ, що багато терпіли й віддали своє життя за часів комуністичного режиму, не менше заслужили визнання й пошани.

А домовлення кардинала Каспера з Російською Православною Церквою, що півтора мільйона українських греко-католиків, що живуть у Росії, будуть підлягати безпосередньо римо-католицькому єпископові в Москві та що УГКЦ заборонено висилати до них священиків та єпископів – це прямо скандал і зрада („Свобода", 2 вересня). Цим домовленням Рим явно змагає до ліквідації нашої Церкви і віддає українців Москві на поталу.

Такі неприхильні й ворожі до УГКЦ дії Ватикану переконують, що нам не по дорозі з Ватиканом і що УГКЦ повинна негайно проголосити свій Патріярхат, запротестувати й осудити ці зрадливі дії Ватикану. Чому владики УГКЦ досі не зареагували? Чи це вияв їхньої безоглядної відданости послуху Ватиканові, чи почуття меншевартости, мовляв „хто ми такі, щоб ставити під сумнів рішення Ватикану?"

Зиновій Лев Мельник,
Сінсінаті, Огайо

Не про Київ ідеться...

21 серпня відбулися у Києві величаві, а водночас і бурхливі події у зв'язку з перенесенням центру УГКЦ зі Львова до Києва. Протестували члени УПЦ Московського патріярхату, Проґресивної соціялістичної партії та різні московські шовіністи, які дуже бояться посилення католицького прозелітизму та украйінізації „їхнього" Києва.

Первоієрарх УГКЦ Любомир вияснював, що це не перенесення, а радше повернення центру УГКЦ до Києва, бо саме київський Митрополит Михайло Рогоза уклав в 1596 році унію з Римом. Є теж спроби індентифікувати нашу УГКЦ з Церквою св. Володимира Великого, бо, мовляв, тоді ще не було церковного розколу між Сходом і Заходом. Але для такої ідентифікації немає підстав, бо Церква св. Володимира Великого, як і цілий Православний Схід, не була юрисдикційно залежною від Риму.

Всі ці протести дуже баламутять загальну світову опінію щодо справжньої ситуації в нашій УГКЦ. Поширилася загальна думка, що наш церковний провід постановив раптом, після відвідин України Папою Іваном Павлом II, перенести свій центр зі Львова до Києва. І що Ватикан підтримує це рішення, незважаючи на обурення і протести Московського патріярха, хоч, як відомо, приязні взаємини з Московським патріярхом є одним з пріоритетів ватиканської „ост-політики". Не є також таємницею, що Ватикан не сприйняв відроджену УГКЦ в Україні як повноправну, окрему помісну одиницю, але радше як якийсь обрядовий варіянт Римо-Католицької Церкви.

І раптом, як грім з ясного неба, якесь особливе відзначення і вивищення цієї занедбаної, понижуваної і дискримінованої Церкви – перенесення її центру зі Львова до столиці України, золотоверхого Києва, незважаючи на всі протести „могутніх світу цього". Що сталося? Чому така велика зміна в настанові Ватикану? Є багато запитань, на які немає задовільних відповідей. Це вивищення нашої Церкви, перенесення її центру до Києва повинно б іти в парі з затвердженням Патріярхату УГКЦ. Але так воно не сталося! Чому такий великий поспіх з цим перенесенням, хоч будівництво собору і резиденції ще не завершено? Кому так дуже спішно? Нам, чи, може, Ватиканові і польським римо-католикам, щоб створити у Львові новий римо-католицький центр, очолений польським кардиналом і митрополитом, а ми матимемо тільки Архиєпископа. Тут ідеться, отже, не про Київ, а про Львів, який має стати „четвертим Римом", чи навіть „другим Ватиканом" в центрально-східній Европі. Всі ці сенсації і контроверсії у зв'язку з перенесенням центру УГКЦ зі Львова до Києва відвертають тільки нашу увагу від справжніх плянів Ватикану щодо Львова і спонукають нас радіти з цієї „великої історичної події" переходу нашого церковного проводу до Києва.

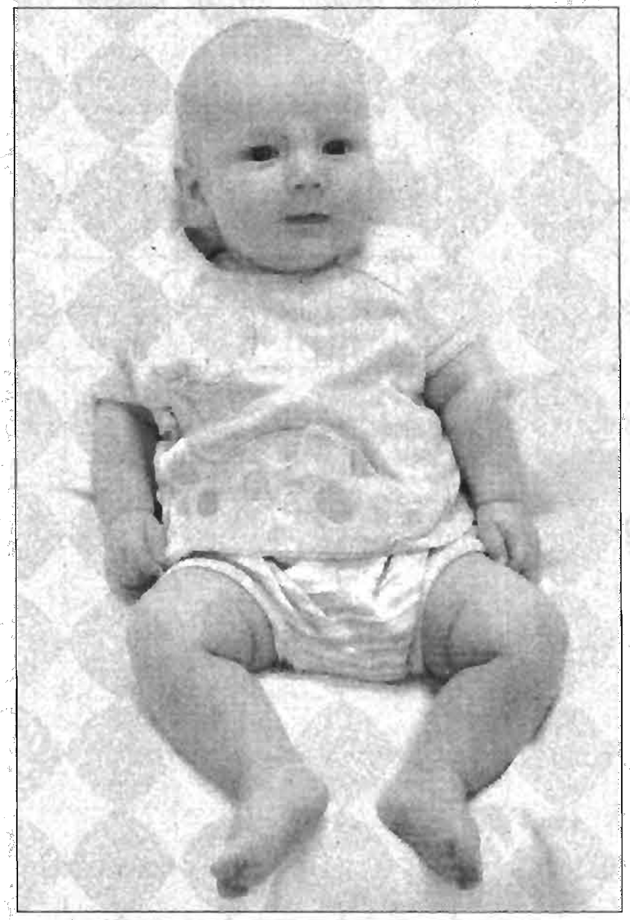
У світлі усіх тих чужих плянів і подій можна сумніватися, чи перехід до Києва змінить нашу УГКЦ на краще, чи вона стане більш українською, патріотичною, чи створить свою власну ідеологію і церковну політику, чи почне тісніше співпрацювати з православними українцями. Чи буде слухняно виконувати всі доручення Ватикану, часто не для нашого добра? Цей перехід до Києва буде теж доброю нагодою для зміни офіційної назви нашої Церкви (так дуже невигідної для декого), щоб перейменувати нашу УГКЦ на „Київську Католицьку Церкву" – менше українську і більше католицьку.

Нашим завданням є протидіяти тим негідним маніпуляціям і старатися зберегти національну і традиційну церковну українськість Львова і Галичини, з осідком Галицьких Митрополитів у Львові на Святоюрській Горі. Так! Глибоко віримо, що незабаром Київ стане справжнім центром Соборної Української Національної Церкви, очоленої єдиним Київським Патріярхом, яка буде справжнім відродженням Церкви св. Володимира Великого.

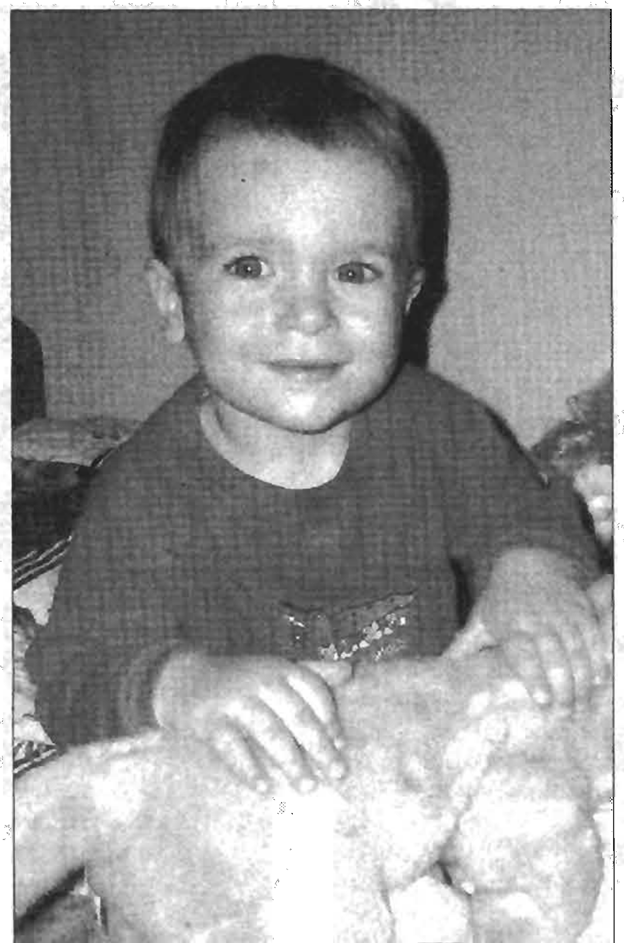
Євген Іванків,
Чикаго

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

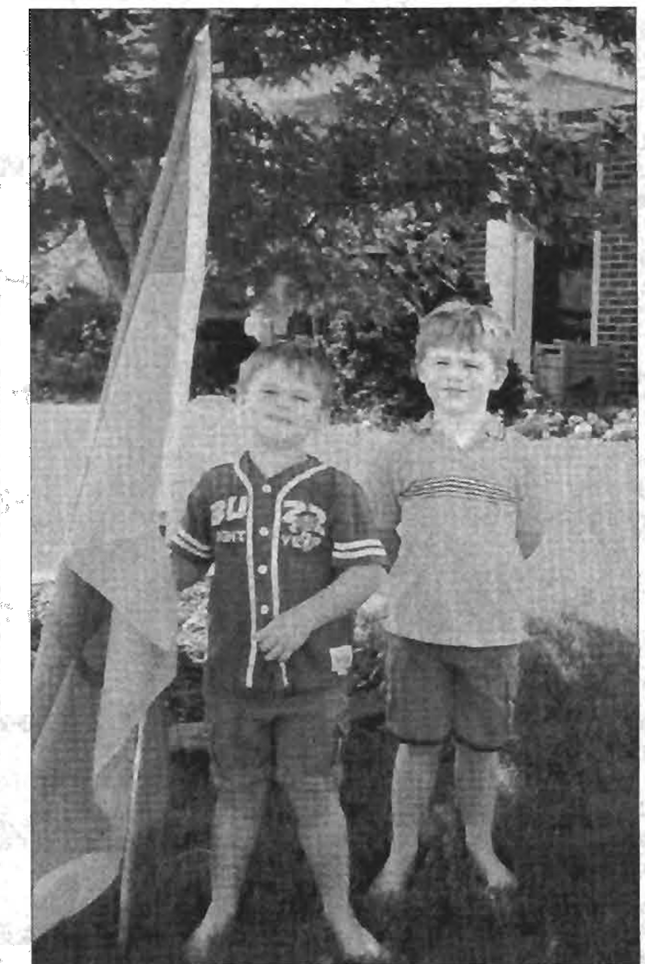
Нові члени УНСоюзу

Квинлен-Віліям Бобечко, син Крістін-Лин і Григорія-Віліяма Бобечків з Дженіва, Іл., – новий член 102-го Відділу УНСоюзу. Свого правнука забезпечили прабабуня і прадідусь Марія Шмагала і Микола Бобечки.

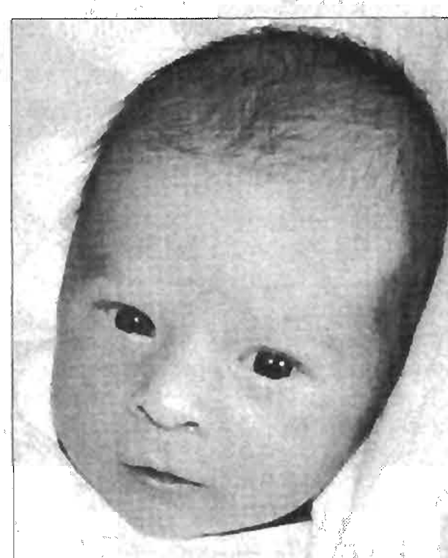
Маркіян-Володимир Воронович, син Вікторії і Романа Вороновичів з Києва, – новий член 175-го Відділу УНСоюзу. Забезпечили свого внука бабуся і дідусь Нуся і Мирон Вороновичі.

Роман-Александер Луцишин і Брайс-Петрик Луцишин, сини-близнюки Патрисії Гойн і Павла-Александра Луцишинів з Лоренцвіл, Джа., – нові члени 423-го Відділу УНСоюзу. Забезпечили своїх внуків бабуня і дідусь Тереса Р. і Мирон Р. Луцишини.

Слава Гауслер-Лев, доня Олесі Лев і Петра Гауслера з Бруклину, Н.Й., – нова членка 5-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуня і дідусь Оксана і Василь Леви з Вієна, Вірджінія.

Себастіян Повзанюк, син Тетяни і Доріяна Повзанюків, з Монро, Н.Й., – новий член 88-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуня і дідусь Леся і Роман Баторфалви.

Віліям-Сергій Зубінський та Йосиф-Алексій Зубінський, сини Ріти та Антонія Зубінських з Найлс, Іл., – нові члени 125-го Відділу УНСоюзу. Їх забезпечила їхня пратітка Катерина Гульчій.

Куди ти ведеш, Львівський Форуме видавців?

За нами вже – 12-ий Форум видавців у Львові. Про його позитиви вже написано досить багато в українській пресі, були репортажі на деяких телеканалах. Форум переконав навіть скептиків, що у нас таки є могутнє книговидання, є висококваліфіковані спеціялісти, великий видавничий потенціял. Якість української книжки вже дорівнює европейським і світовим стандартам. Її тематика така багатогранна, що нам може позаздрити будь-яка країна світу.

Отож, при всіх цих позитивах, над українською книжкою висить Дамоклів меч російської книжки. Вона монополізувала майже всі книгарні в Україні. Навіть у Львові, у цьому „Українському П'ємонті", книгарні в центрі міста захопила російська книжка. Ще два роки тому ці ж „українські книгарні"не хотіли брати української книжки, бо, мовляв, „її не купують". На Львівській залізничній станції ще два роки тому у кількох кіосках продавалася лише російська книжка, і лише в одному з них було кілька українських.

Ця книговидавнича політика стає у нашій державі вже нормою. Останні два роки Львівський форум видавців засвідчив дуже переконливо, що його організатори орієнтують Форум головним чином на Москву, сприяють експансії російської книжки в Україну, зокрема у Львів.

Не ознайомлений зі справою читач здивується такому твердженню, а організатори форуму закинуть авторові цих рядків „український націоналізм", „шовінізм" і „національну упередженість". Та ось арґументи на підтвердження цієї проросійської орієнтації форуму.

„Урочисте" відкриття 12-го Форуму видавців відбулося 15 вересня у театрі ім. М. Заньковецької. Після вручення дипломів (і жодних книжкових нагород) читацькій молоді майже з усіх реґіонів України сцену закриває завіса, а коли за хвилину її відкривають, що на сцені? Ліворуч – велика рекляма горілки, у центрі кілька столів... з кількома десятками пляшок горілки зі закусками! Ведучі викликають на сцену представників Львівської влади і... „зірку" Форуму – московську детективну письменницю. Для представника української книжки, українського письменника (відомого або й менш відомого, але українського) на сцені місця не знайшлося. Першу до слова запрошують московську письменницю. Вона дивиться дивними очима на дивну львівську авдиторію, на ведучих і пошепки каже: „Я буду... російською". Ведучі перебивають її: „Будь ласка, будь ласка!" І вона виголошує патріотичну російську промову. Це, мабуть, вперше на Львівському форумі на офіційному відкритті лунала російська мова. А після цього дійства ведучі пригощали цілий зал Форуму книжки... горілкою. Вони дали народові пляшку і ОДНУ чарку. Випивши з тієї самої чарки, пляшку і ту ж саму чарку мали передавати наступному...

Для багатьох це був шок. Дехто покинув залю, а дехто, кого запрошували на сцену, не вийшов. Тоді запросили членів журі, вони вручали нагороди, а опісля і їх посадили за горілчані столи... Таке враження, що ти потрапив у якесь відстале село в Україні, у якому відзначають День Перемоги або іншу подію радянських часів.

Урочисте відкриття Форуму випереджає на кілька годин відкриття „Фестивалю російської книги у Львові". І цей „фестиваль" відбувається? Не в Палаці мистецтв, не в палаці Потоцьких, не в російському Центрі у Львові. Для цього „фестивалю" будують під самим пам'ятником Шевченкові спеціяльну трибуну. І саме там, біля Шевченка відбувається фестиваль російської книги. На глум і всім нам на сором, російська книжка вибрала пам'ятник Тарасові Шевченкові. Це, мабуть, для того, щоб показати, що у Львові панує не українська, а російська книжка, що орієнтація Форуму – не на европейську культуру, до чого нас закликав Микола Хвильовий, а на Москву. Вектор вибрано не европейський, а азіятський. Я можу собі тільки уявити, якщо б тут в цей час з'явився Шевченко або Хвильовий, як вони почувалися б?

„Фестиваль" російської книжки біля Шевченка закінчився, але наші брати-росіяни не залишили у спокої ані Шевченка, ані української покупця книжки. Наступного дня, на тій самій сцені, перед пам'ятником Шевченка, відбувається творчий вечір одного російського письменника, а згодом ще одного. А наш Кобзар не вдостоївся чести, щоб біля його пам'ятника відбувся фестиваль української книжки, або щоб біля цього пам'ятника виступив хоч один український поет. Організатори Форуму подбали, щоб біля Шевченка звучала лише російська мова і в жодному разі – українська.

Для організаторів Форуму було ще замало приниження Шевченка. Треба було підкреслити головний орієнтир Львівського форуму. Хтось геніяльно придумав: „паруймо" у Львові українських поетів з російськими, назвавши це „спарінгами", „парними" читаннями, щоб ще раз ствердити, що Україна – навіки з Росією. Таких „спарінгів" не вдостоїлася жодна інша слов'янська країна. Ми „паруємося" лише з російськими поетами. Що там польські, чеські, болгарські, білоруські чи інші. Що там „спарінги" з німецькими, французькими, англійськими чи американськими поетами? Львівський форум видавців включив у свою програму аж п'ять таких українсько-російських „спарінгів". Чи організатори цього Форуму сліпі і не бачать, що за цим всім криється? Це виразна російська політична акція, експансія російської естрадної музики і книжки в Україну, а в останніх двох роках посилено – і на Львів. Монополізувавши книжковий ринок в Донецьку, Харкові, Одесі і у Львові, російські книжкові технологи вирішили втопити українську книжку у всеросійському книжковому морі. Перший крок нівеляції української книжки – це на сцені не книжка, не українська книжка, а пляшка горілки, а біля Шевченка – не українське слово, а російське.

Куди ж ти ведеш, Львівський Форум видавців?

Осип Зінкевич,
голова видавництва
„Смолоскип", Київ

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Прем'єра „Української осені": Дні українсько - американської спадщини

НЮ-ЙОРК. – Дні української спадщини в Ню-Йорку „Українська осінь" 1-11 вересня включали ряд імпрез: параду і концерт, громадські святкування. Вперше в історії громади Ню-Йорку посадник міста Мікел Блумберґ видав і 24 серпня вручив через голову Союз Українок Америки І. Куровицьку проклямацію, якою офіційно започатковано щорічне проведення Днів української спадщини „Українська осінь" („Ukrainian-American Heritage Days"), присвяченого Дням Незалежности України. В рамках цих днів, на 5-й евеню в параді присвяченій Дню праці пройшла українська колона з найколоритнішою, найкраще оформленою, заквітчаною плятформою і заявила про себе на всю столицю світу.

В Брукліні, на ратуші, всі дні фестивалю майорів, поряд з американським, український прапор, а голова Бруклін-боро Марті Марковіц, батьки якого приїхали з України, зробив прийняття для представників громади і теж видав проклямацію, якою 9 вересня оголосив Українським днем в Брукліні.

Проведено високого професійного рівня концерт з участю зірок світового маштабу віртуоза-скрипаля Василя Попадюка і Народного артиста України Івана Поповича. Організатори знайшли досвідченого режисера і довірили йому проведення фестивалю. Це – громадянин України Олександер Ґутмахер. Він народився на Одещині, закінчив Київську консерваторію, в США – 6 років. Тридцять років займається організацією культурологічних заходів, фестивалів.

Ініціювали і організували Дні української спадщини за підтримкою Генерального консульства України в Ню-Йорку – Союз Українок Америки (голова Ірина Куровицька) і УАКРада (виконавчий директор Андрій Ластовецький).

Слово Андрію Ластовецькому:

– Зараз важко сказати, кому першому прийшла ця ідея. Разом прийшли до думки зробити ряд імпрез – ідея фестивалю. Ми пишаємось, що вдалося „достукатись" до М. Блумберга та М. Марковіца. Вибрали для святкового концерту красиву і велику залю бруклінського „Kingsborough College". Дали рекляму в кількох газетах і на радіо. Велика подяка „Свободі", яка 26 серпня повідомила про фестиваль. Всі імпрези відбулись: продовження виставки О. Архипенка в Українському Музеї, відзначення ювілею журналу „Наше життя" з концертом в Українському домі, науково-практична конференція „Незагойна рана Чернобиля", а в НТШ діяла виставка „Українсько- єврейські взаємини", демонструвались фільми „Інавґурація Президента України" та „Голгофа академіка Кравчука". Компанія „Водка Шустова" (Алекс Рознер) за свої кошти оформила плятформу і запросила І. Поповича. Святковий концерт зворушив до глибини душі. Його сценарій і репертуар були вибудовані професійно, з естетичним смаком, зі збалянсованістю фолкльору і сучасної пісні. Слово про Незалежність України виголосили ведучі концерту Світлана Махно та Степан Герилів. Гимни США і України звучали у виконанні співачки В. Канінської. В кінці всі мистці зі сцени і заля співали „Україно" Т. Петриненка Витончено була оформлена сцена – художник Галина Пітель.

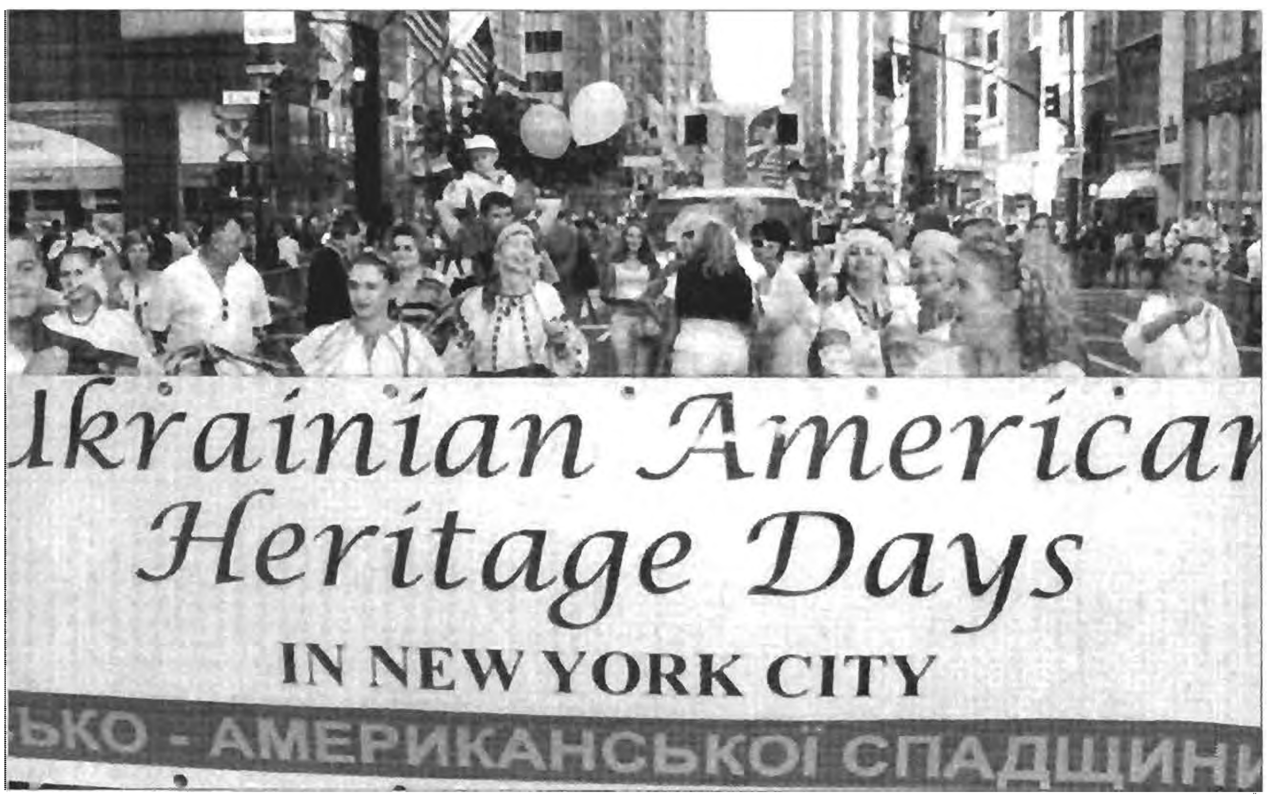

Українців вітав кардинал Едвард Іґен.

Розпочав концерт дитячий хореографічний ансамбль „Калинонька". А далі – вокальний ансамбль „Промінь" (диригент Б. Волянська), бандурист Юліян Китастий, сучасну естраду представили Христина Махно піснею „Я люблю вас, Карпати" та співачка з Івано-Франківщини Інна Сидорак. Народний артист України Іван Попович вразив всіх могутністю голосу. До слова, він на автоплятформі в часі паради своїм громовим голосом заполонив 5 евеню і, думаємо, не міг не вразити і М. Блумберга і сенатора Г. Клінтон. Центральним номером програми був вибуховий виступ Василя Попадюка – золотої скрипки України. Другою за значимістю і рівнем подією було святкування 60-річчя журналу „Наше життя". Вітання Ірини Куровицької від імені СУА, показ документального фільму з історії журналу, в якому редактор Ірина Чабан зуміла представити весь славний шлях, концерт.

Заключне слово – Ірині Куровицькій, яка на запитання, чи вдоволена результатами і що найбільш оцінює, сказала:

– Отримати в міській ратуші проклямацію про проведення Днів українсько-американської спадщини – це дуже важливо. В параді всі американці побачили, що в місті є українці. Я дуже вдячна всім спонзорам, які уможливили „Українську осінь", як перші офіційні Дні українсько-американської спадщини.

Лідія Коваленко
Фото: А. Ягудаєв

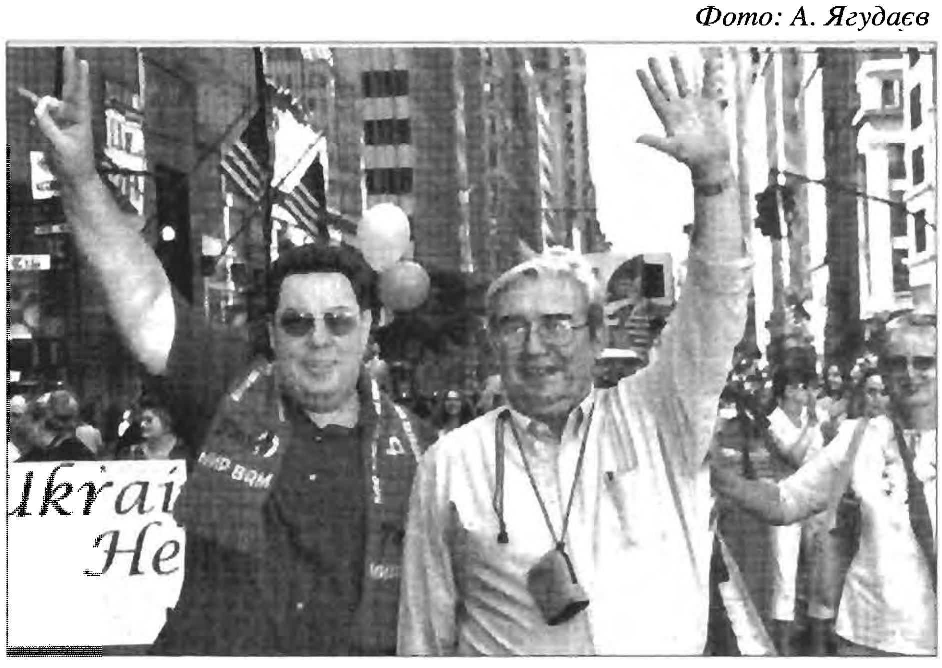

Український похід в центрі Ню-Йорку

На святі журналу „Наше життя" промовляють Уляна Старосольська (зліва) та Ірина Чабан *Фото: Я. Кулинич*

На чолі походу співорганізатори Олександер Ґутмахер (зліва) і Андрій Ластовецький

Катерина Ющенко...

(Продовження зі стор. 1)

кінці жовтня їх чекає нова медична місія на Прикарпаття. До цієї організації належать також лікарі українського походження. Крім того, Катерина Ющенко провела важливу зустріч з членами Української медичної асоціації Північної Америки. Ця організація допомагатиме лікарям з України добути нову практику на базі медичних центрів Америки, а також її представники відвідають українські лікарні в рамках вищезгаданої програми „Від лікарні до лікарні".

Катерина Ющенко закінчила чикаґську середню школу „Prospect High School". Певна річ, її візита до колишньої своєї школи стала справжнім святом для учнів

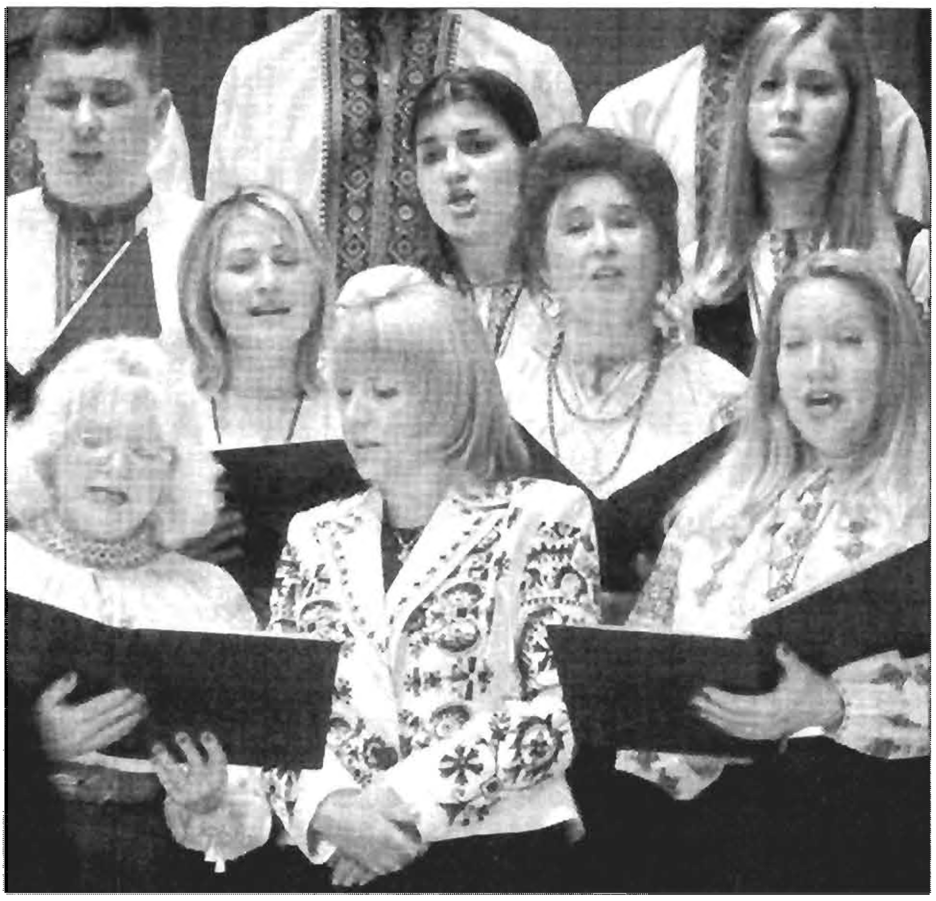
(Закінчення на стор. 23)

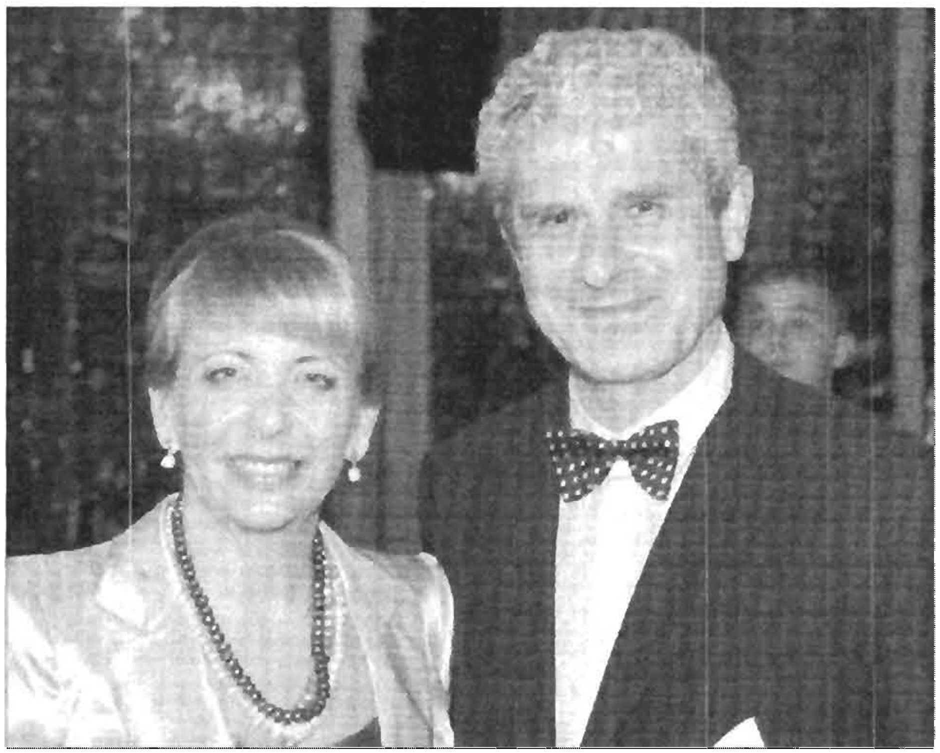
Фото Катерини Ющенко-Чумаченко на обгортці чикаґського журналу школи підприємництва.

Квіти до пам'ятника жертвам Голодомору біля церкви святого Андрія у Блумінґдейлі, Іл. ***Фото: А. Гороховський***

8 жовтня разом із зведеним хором почесна гостя Чикаґо співала молитву за Україну „Боже великий, єдиний".

7 жовтня: Катерина Ющенко і Майкл Польський з України, який отримав диплом університету в 1987 році, через рік після К. Ющенко.
Фото: Dan Dry/ UCGSB

ЧИКАҐО, Іл. – 5 жовтня у післяобідню пору на Чикаґське летовище О'Гера, одне з найбільших у світі, прибула група поважних людей з букетами розкішних осінніх квітів, призначених для Катерини Ющенко – дружини Президента України. Серед них – виконуючий обов'язки Генерального консула України в Чикаґо Олег Шевченко, консул Анатолій Олійник, голова Комітету споріднених міст Чикаго–Київ Марта Фаріон, член правління цієї організації Ліда Трухла.

Незабаром стало відомо, що через несприятливі метерологічні умови літак затримався в Амстердамі на дві години.

Нарешті літак щасливо приземлився, і дорога гостя опинилась в обіймах осіб, котрі з радісним хвилюванням її зустрічали після довгої дороги, яка тривала понад 10 годин.

Попереду були три дні, вщент заповнені зустрічами, бесідами, знайомствами, і щоб розповісти про них, потрібна була б не одна газетна сторінка. Тому докладно розповім лише про одну подію, завершальну і, звичайно, також приємну і пам'ятну. Тут треба згадати, що в 70-ті роки минулого століття українцям, котрі мешкали далеко від центру Чикаґо, незручно було діставатись до церкви, і тому вони вирішили побудувати свій православний храм. Створений з цієї нагоди Комітет сприяння будови очолив Василь Трухлий – син відомого диригента хорів Івана Трухлого.

Одночасно із спорудженням храму парафіяни вирішили звести перший в Америці монумент в пам'ять про численні жертви Голодомору 1932-1933 років. На тому місці, де мав стояти пам'ятник, тимчасово був встановлений хрест, і з цієї нагоди відбулося віче, на якому з палкою промовою виступила тоді ще школярка Катря Чумаченко.

У листопаді 1987 року було завершено будівництво храму, а кількома роками пізніше, за проєктом київського скульптора Анатолія Куща, побудоваио монумент.

8 жовтня ц. р. до величного пам'ятника підійшла колишня школярка, а нині перша леді України Катерина Ющенко-Чумаченко, поклала вінок до його підніжжя. Кілька хвилин стояла у задумі – напевно згадала свій виступ багато років тому. У той же вечір в культурному центрі Чикаґської православної церкви святого Андрія відбувся концерт літургійного співу, присвячений 120-річчю з дня народження професора Івана Трухлого, на якому була присутня Катерина, а також гості з України, Канади та інших країн.

Перед концертом літургійної пісні у церкві святого Андрія відбулась Панахида в пам'ять професора Івана Трухлого та жертв Голодомору. Після закінчення Служби Божої присутні перейшли на концерт до авдиторії, яка носить ім'я Івана Трухлого.

Обов'язки ведучої концерту випали на долю Марії Климчак. Простору сцену авдиторії заповнив хор „Сурма", який у свій час керував професор Трухлий. А зараз диригентом уславленого хорового колективу є Зеноїд Мудрицький. Під його керівництвом любителі співу досягли великого успіху, відзначені багатьма мистецькими нагородами. Присутні на концерті тривалими оплесками сприймали виступ сурмівчан.

Відтак сцену зайняв численний хоровий колектив Спілки Української Молоді, яким керує досвідчений дириґент Володимир Попович. Високу майстерність при виконанні церковних пісень виявили бандуристки Оксана Родак та Мотря Пошиваник. Після того, як співачки виконали свою пісню, Катерина розповіла, що її діти вчаться грати на бандурі і вона була б щаслива, якби через певний час вони досягли б таких успіхів, як Оксана та Мотря, які щойно виступали.

Мирослава Кука виконала дві пісні, акомпанувала на фортерпіяно Людмила Туркало.

Завершився концерт літургійного співу виступом хору „Фестивальний" під керівництвом доктора Василя Трухлого, який успадкував професію свого батька і впродовж тривалого часу керує у Чикаґо українськими хорами.

Знову відкривається завіса, і на сцені – всі учасники концерту. До них з коротким словом звернулась Перша леді України. Вона подякувала співакам за майстерне виконання церковних пісень і побажала їм нових творчих звершень. Закінчивши свій виступ, пані Катерина разом із зведеним хором заспівала молитву за Україну „Боже великий, єдиний".

Всі присутні дружно підхопили знайому мелодію, і під склепінням просторого залу полинула заклична музика на честь рідної Батьківщини.

Анатолій Гороховський

Доповідь Юджіна Фішеля в НТШ-А

НЮ-ЙОРК. – Юджін Фішель, працівник Державного департаменту США, 17 вересня зробив доповідь в НТШ-А про урядову кризу в Україні. Він заспокоїв слухачів, що Америка дуже зацікавлена в тому, щоб підтримати Президента В. Ющенка і його новий уряд, який буде зформований. Уряд США високо цінить значення України через її геополітичну позицію в Европі, і розуміє, що набагато легше буде працювати з Україною, коли її провідниками будуть особи з демократичним наставленням, прозахідні. Американці задоволені тим, що Президент В. Ющенко приїхав особисто до США і в цей спосіб полагодив багато вагомих справ. Його візита в ООН підтверджує, що він контролює ситуацію, продовжуватиме здійснення ідеалів Помаранчевої революції, як він обіцяв під час інавґурації.

В. Ющенко мусить постійно служити особистим прикладом чесности і послідовности не тільки для урядовців, а й для всіх громадян, спілкуватися з людьми, розуміти проблеми людей і давати людям до відома, що він їх розуміє і дбає про людські потреби, змінити політичний нездоровий клімат в Україні, відкрито признатися у допущених помилках і їх виправити. Це він повинен робити постійно і щоденно.

Ю. Фішель продовжував: „Забагато часу минуло і частково згубився настрій Помаранчевої революції. В результаті не виконано працю, яку треба було обов'язково зробити. Зокрема Верховна Рада не працювала як треба і затвердила тільки 7 законопроєктів з 15-ти очікуваних. Треба було якнайшвидше затвердити двосторонні і багатосторонні законопроєкти, що стосуються Світової організації торгівлі. Це застерегло б олігархів, бо під час їхньої домінації економіка України була тіньовою, відштовхувала закордонних інвесторів і не дозволяла налагодити сплату податків.

Досягненням України є відкритість засобів масової інформації – тепер люди краще поінформовані. І коли О. Зінченко подав у відставку, це було опубліковано всією пресою, що призвело до відставки уряду. Це – здорове явище. Це великий контраст із ситуацією преси, яка існувала під час президенства Л. Кучми. Його адміністрація була такою фатальною, що саме її неспроможність породила В. Ющенка, його коаліцію з Ю. Тимошенко і Помаранчеву революцію. „Якби не було Л. Кучми, то не було б Помаранчевої революції. Можемо йому за це подякувати”, – сказав Ю. Фішель. Також вийшли на поверхню підлеглість Л. Кучми до Москви, бажання В. Путіна підкорити Україну. В додатку олігархи з Москви зробили з Помаранчевої революції своє „поле бою”. Деякі з них, як, наприклад, М. Ходорковський і його група, виступили проти В. Путіна, але це було зроблено не з симпатії до України. Всі олігархи в Росії є за тим, щоб Україна була колонією Росії, незалежно від того, буде вона помаранчева чи синя.

Ю. Фішель виступає в НТШ-А.

Новопризначений прем'єр України Юрій Єхануров, провідник з Дніпропетровська, натякнув Москві, що їм вигідніше провадити політику і зв'язки з командою В. Ющенка, ніж з урядом Ю. Тимошенко, яка разом з її коаліцією будуть набагато проблематичнішими для Москви.

Ю. Фішель продовжував: „Новий уряд мусить бути зформований до 8 листопада, бо вибори у ВР заплановані на березень 2006 р. До того часу нові коаліції мусять бути зформовані у ВР, щоб дістати більшість голосів. Ці вибори мусять бути леґальні і прозорі – США знову дадуть гроші на присутність міжнародних спостерігачів. Юлія Тимошенко виступатиме проти В. Ющенка і пробуватиме відтягнути його прихильників у ВР до своєї коаліції.

Нові люди, які увійдуть до уряду В. Ющенка, відкриють нові двері. Ю. Тимошенко і П. Порошенко мали зіткнення через особисті амбіції, надмірну боротьбу за владу і впливи. Можна було сподіватися, чим це скінчиться. Вони не були зосереджені на своїй праці і поліпшенні ситуації в Україні. Але це допустив Президент В. Ющенко, який їх не контролював і дозволив влаштувати негаразди в уряді. Це викликало розчарування в країні.

О. Зінченко, який був в минулому в уряді Л. Кучми, є вартісною особою. Шкода, що В. Ющенко не постарався його затримати у своєму уряді. О. Зінченко виступає проти корупції і допоміг би у цій сфері Президентові. Ю. Фішель продовжив: „Помаранчева революція” дала Росії нагоду посилити старання підкорити Україну, але нічого не вийшло. Газети писали, що успіх Помаранчевої революції – це ще один цвях у домовину Росії.

Події в Україні викликали паніку в Москві, бо не вийшло, як в Кремлі було заплановано. Якщо США, вважає Ю. Фішель, зневіряться в проґресі України, то перестануть підтримувати її ходу до Заходу і демократії.

Україна – на роздоріжжі. Завданням Президента В. Ющенка є припинення теперішньої кризи, продовження курсу Помаранчевої революції, забезпечення більшости у Верховній Раді в ході наступних виборів, переведення в реальність законопроєктів, які гальмуються у Верховній Раді, за всяку ціну збереження підтримки уряду США.

Божена Ольшанівська

42-ий Відділ ОЧСУ відзначив ювілей

ГЕМСТЕТ, Н. Й. – 17 вересня о годині 6-ій вечора, у приміщенні Народного Дому (Центр Святого Володимира) при 226 Юніон Дел Аб, 42-ий Відділ Організації Чотирьох Свобод України відзначив 40-ліття своєї діяльности.

Урочисте зібрання з цієї нагоди, організатором та господарем якого був 42-ий Відділ, відкрив його голова мґр. Дмитро Троянський.

Серед гостей було багато представників інших українських організацій, зокрема Організації Оборони Лемківщини (ООЛ). Привіт та побажання ювілятам від 1-го Відділу ООЛ в Ню-Йорку склав його голова Іван Завада.

Головну доповідь, у формі звіту, виголосила мґр. Катерина Мицьо. З цієї змістовної доповіді присутні довідались, як багато зусиль та суспільної праці протягом 40 літ члени ОЧСУ вклали у придбання фінансових засобів на допомогу тим, які її потребують.

З тих нелегко придбаних фондів члени ОЧСУ надають допомогу церквам, школам, гуртожиткам, сиротинцям, старечим домам, культурним осередкам та окремим особам в Україні і Польщі.

Про активну діяльність членів 42-го Відділу ОЧСУ красномовно свідчить те, що жменька людей, відданих великій справі, змогла зібрати на цю благородну ціль майже 200,000 дол. і цілком заслужено багато активних членів цього відділу з нагоди ювілею одержало похвальні грамоти.

На адресу організаторів надійшло багато привітань та побажань на майбутнє.

Ювілейне святкування 42-го Відділу ОЧСУ залишиться незабутнім спомином для його учасників, які, після офіційної частини, гостились, при звуках чудової музики, майже до ранку.

Зенон Войтович

Зустріч з театром на „Верховині"

ҐЛЕН-СПЕЙ, Н. Й. – Традиційне печення бараболі на відпочинковій оселі „Верховина" мало цього року особливо приємне завершення. На „Верховину" завітали артисти Київського академічного молодого театру Світлана Ватаманюк та Ярослав Гранко. Їх виступ – це поетично-драматичне дійство на тему збереження духовности, краси у людських душах.

Вже з перших сцен вдало продуманої постановки відомого режисера Олександра Дзекуна глядачі опинилися в полоні чаруючої сили Слова і Таланту. Нев'януча поезія і думи Лесі Українки і Олени Теліги, а в ній приклад жертовної всеперемагаючої любови, трагізм і глибина Лесиного кохання до смертельно хворого Сергія Мержинського, біль, розпука в душі лаконічними, але промовистими штрихами поставали в уяві кожного. Одвічна боротьба добра і зла, високого і приземленого, бажання волі, незалежности, гіркота втрат, біль фізичний і біль душевний – поняття ці зрозумілі кожній людині. І все в житті повторюється...

Через усю виставу пройшла тема жінки, філософія її простоти та величі, загадковости. Ці явища проілюструвала чудова гра Світлани Ватаманюк. Як узагальнення звучав монолог про незбагненність жінки за творами Дарії Рихтицької у виконанні Ярослава Гранка.

Кульмінацією вистави була сцена за феєричним романом Тодося Осьмачки „Старший боярин" – розповідь про перший понеділок по Зелених святах, про час, коли земля святкує свій день народження, і у світі діються дива, оживають забуті леґенди. Легко і мило лягав на душу музичний супровід вистави, доповнюючи піднесено-радісне сприймання слів.

Глядачі гарно сприймали емоційне дійство, перебуваючи під враженнями думок, спогадів. Всі насолоджувались багатством рідної мови.

Святослава Ґой-Стром

12 листопада: освячення пам'ятника Василеві Барці-Очерету

ҐЛЕН СПЕЙ, Н. Й.– 28 червня 1999 році проф. Василь Барка-Очерет призначив 5 осіб, як виконавців свого заповіту. Серед них були я та моя дружина. Ми узяли на себе відповідальність відносно спорудження пам'ятника Василеві Барці.

В липні 2005 року Консисторія УПЦ в США затвердила проєкт пам'ятника. 26 вересня пам'ятник був викінчений і перевезений до Бавнд-Бруку.

Освячення пам'ятника призначено на 12 листопада 2005 року, о годині 11-ій. Після освячення відбудеться поминальний обід, доповідь і спогади про життя і творчість покійного. Буде висвітлено фільм „Жовтий Князь", створений за твором Василя Барки. Квитки на обід – 20 дол. від особи, тому що ми маємо гарантувати число на обід, просимо замовляти і пересилати оплату до 10 листопада на адресу: Anton Filimonchuk, 19 Aldergate Circle, Budd Lake, NJ 07828-3810.

Просимо скласти пожертву на пам'ятник покійного Василя Барки, за що будемо щиро вдячні. Чеки на обід і пожертви просимо виписувати на „Anton Filimonchuk" з заміткою „Barka Monument" або „Memorial Dinner" і висилати на подану адресу. За додатковою інформацією звертайтесь на телефон (973) 691-1342.

Антон Філімончук

До США - на працю і відпочинок

Ірина Прит з Рівного і Анна Приймак з Луцька (на фото – зліва) вчаться у Київській філії Міжнародного християнського університету, утвореній на базі Київського інституту народного господарства. Вони будуть економістами-організаторами підприємництва. Нинішнього літа вони взяли участь в американській програмі для студентів „Праця і подорож", за якою три місяці працювали в площині обслуговування гостей Орландо, Фльорида, а місяць подорожували країною.

Агенція, яка спровадила їх до США, приймає заяви від осіб, які мають 18 років, володіють англійською мовою і можуть заплатити 2.5 тис. дол. за квиток і документи. Студентки розповіли перед поверненням до батьків, що задоволені пригодою: і грошей заробили, і Америку побачили.

Л. Хм.

Представлено нових вівтарних прислужників

Нові вівтарні прислужники катедри св. Володимира (Зліва): Михайло Добронос, Андрій Мойсеєнко, Микола Мойсеєнко, Олег Самердак, також духовенство катедри.

В неділю, 25 вересня, чотири хлопці приєдналися до гуртка вівтарних прислужників при українській православній катедрі св. Володимира. Після англомовного Богослуження в 8:30 ранку священики особливими молитвами українською і англійською мовами просили Господнього благословення для юних хлопців в їхньому почині прислужувати в Святому Вівтарі нашої церкви.

Їм вручили відповідні посвідчення, а в нагороду вони дістали ікони від старшого відділу Української православної ліґи.

Катедра св. Володимира нараховує двадцять два вівтарних прислужників, розділених на шість груп. Вони прислужують при вівтарі на україномовних і англомовних Богослуженнях кожної неділі.

Іван Норка

Уточнення адреси

У попередньому числі „Свободи", в рецензії на книжку Левка Хмельковського „Сумна комедія" з технічних причин було подано неповну адресу, за якою можна її придбати. Подаємо цей текст повністю: **Книжку „Сумна комедія" можна придбати за 15 дол. у автора. Адреса: 300 Parsippany RD. Apt. 26Q, Parsippany, NJ 07054.**

„Доктрина Монро" по-московськи

Д-р Іван Гвозда

Президент Джеймс Монро в його Посланні про стан держави проголосив 2 грудня 1823 року в Конґресі, що европейські держави не можуть втручатися у справи Західної півкулі, поширювати їх впливи в Південній й Північній Америках, що Новий Світ є відділений від Старого географічно, політично, економічно; що Америки мають власні, окремі від Европи, інтереси (натяк на самоізоляцію Америки від Европи). Америка вже тоді вважала, що оскільки її політична система відрізняється від системи Росії, Франції, Еспанії, поширення впливів тих країн на Новий Світ загрожувало б мирові й безпеці США. Зі своєї сторони, Америка заявила, що вона не втручатиметься у внутрішні справи европейських держав.

В Доктрині Монро схрещувалися питання европейського неоколоніялізму, зокрема російського й англійського, на західньому узбережжі Америки. Росія претендувала на північний захід – від Аляски аж до Сан-Франціска; англійці не визнавали за Америкою права на території, які вона одержала в 1819 році від Еспанії.

При кінці XIX століття Доктрина Монро стала наріжним каменем політики Америки, з різними додатками, метою яких було пристосувати її до вимог часу і до вигідної для американського національного інтересу інтерпретації. В 1904 році Президент Теодор Рузвельт заявив, що „хронічні недомагання", „слабкуватість" сусідів Америки можуть спонукати її „застосувати міжнародну поліційну силу". Протягом наступних 25 літ, щоб запобігти інтервенції европейських потуг в державах Південної Америки, США застосовувала в цьому просторі інструменти сили, окупування територій, впроваджування в практику протекторатів, економічної гегемонії.

З часом одностороннє застосування Доктрини Монро Америка змінила на багатосторонню міжамериканську політику, що найкраще віддзеркалював Чартер Організації американських держав (1948) і Міжамериканський Договір взаємної допомоги (1947). Одначе, ніде правду діти, впродовж холодної війни Америка застосовувала політику односторонньо у випадках Ґватемалі (1954), Бей оф Піґс (1961), Домініканської республіки (1965). І коли свого часу Микита Хрущов проголосив, що Доктрина Монро – мертва, Америка запевнила, що навпаки – „вона залишається надалі важливою, як була в 1823 році", зокрема з огляду на кубинську ракетну кризу в 1962 році, котра змусила Америку реаґувати проти розміщення на Кубі совєтських баз з нуклеарними ракетами, як і проти поширення в тому просторі різних деструктивних рухів.

В наші часи Росія, зокрема в особі Президента Володимира Путіна, вважає, що Доктрина Монро стосується не лише Америки, але й росіян, їхньої недавньої совєтської імперії і сьогоднішньої Російської Федерації. Російська політологія рясніє ідеями відродження „великої Росії", як пише Робертсон Моров, – з цілющо-стабільною границею „між европейською спільнотою і НАТО на одній стороні й Російською Федерацією – на другій... І нікого посередині".

В періодичному виданні „The American Conservative" 18 липня цього року Р. Моров помістив статтю, яка дуже перегукується з російськими „аґресивними реалістами" з кола політиків і журналістів, які працюють для Кремля. Вони, між іншим, "переконані, що Захід є смертельною небезпекою для Росії". Ці крайні російські консерватори-реваншисти вважають, що Помаранчева революція була інспірована Заходом, зокрема Вашінґтоном, що В. Путін повинен був заявити: „Україна – це наша країна". Московський телевізійний журналист Михайло Леонт'єв договорився до того, нібито Польща плянує анексувати західню частину України, а його однодумці – Олександер Ціпко, Дмитро Роґозін, Олексій Ківа, Вячеслав Ніконов, Сергій Марков, Олексій Пушков, Олександер Дугін (один з головних авторів евроазійської ідеології), Костянтин Затулін – домагаються повернутися до концепції Сталіна, мовляв, Росія як фортеця перебуває в облозі, а „холодна війна фактично ніколи не закінчилася".

„Аґресивні реалісти" постійно натякають, що Україна не є життєздатною державою". Щоб врятувати етнічних росіян від дискримінації, вони пропонують анексувати східні і південні частини України. „Реалісти" постійно впевняють, що майже половина російського населення вважає, що Україна є„нашою країною", та що „лише 18 відсотків уважають Україну суверенною державою".

Стаття Морова під заголовком „Московська Доктрина Монро" є незвичайно промовистою, бо в ній автор („аґресивний реаліст" з Сан-Франціска) відкрито домагається, щоб Америка в ім'я Доктрини Монро – в ім'я миру і спокою в Евразії посприяла, аби Росія змогла повернути собі всі території Совєтського Союзу, де проживають російські меншості. Щоб, як сказав в квітні ц. р. В. Путін, таким чином виправити „трагедію десятків мільйонів наших співгромадян, котрі опинилися за кордонами російської території внаслідок загибелі Совєтського Союзу, найбільшої геополітичної катастрофи XX століття". Цей „плач" добре прокоментував Арнольд Байхман (Commentary, July–August 2005): „Про що цей КҐБ офіцер говорить? Що для світу було краще, якщо б відновилося тоталітарне диктаторство, що протягом сім десятиріч вимордувало десятки мільйонів росіян та інших народів, винищувало їх по ҐУЛаґах... Варто собі уявити, щоб німецький канцлер Ґергард Шродер проголосив, що розпад Третього Райху є „найбільшою геополітичною катастрофою століття". А. Байхман дальше каже: „Чим більше я знаю і читаю про Путіна, який при владі від 1999 року, і про його „хитру демократію", тим більше побоююся за майбутнє Росії і за безпеку її сусідів... Мільйони колишніх совєтських громадян, включно з усіх сторін оточеним населенням Чечні, переконані, що вони щасливі саме з причини „найбільшої геополітичної катастрофи століття".

Росія, яка мріє знову стати „великою і сильною" евроазійською імперією, знову коштом України і інших колись поневолених народів, намагається переконати Америку, що в її інтересі – бути партнером Росії в двополярному керуванні світом, або принаймні надати зовнішньо-політичним потягненням Росії леґітимність.

А. Байхман підкреслює: „Вже найвищий час, щоб дати собі спокій з Путіним, з цим сталіністом, який дозволив собі відзначити 15-ий ювілей Юрія Андропова, немилосердно жорстокого шефа КҐБ, ця подія була б рівнозначною з відзначенням Німеччиною народження Гайнріха Гімлера, шефа ґестапо і СС та одного з архітектів Голокосту. „Путін загрожує світовому мирові". Він готовий постачати зброю кримінальним режимам. В. Путін обіцяв Сирії, що продасть їй ракети, а Іранові – нуклеарні компоненти. „Здійснення цих намірів може закінчитися навіть більшою геополітичною катастрофою, ніж повалення Совєтського Союзу", – робить висновок А. Байхман.

До цього треба додати, що такою самою геополітичною катастрофою було б приєднання до Росії південно-східньої України, Казахстану й інших незалежних республік колишнього Совєтського Союзу.

Робертсон Моров вважає, що недавне ствердження В. Путіна про геополітичну катастрофу Совєтського Союзу є сиґналом важливої зміни у російській політиці щодо України і до Казахстану. На його думку, новопосталі держави знаменують для Росії три проблеми. Перша – росіяни бояться дискримінації щодо 20 мільйонів росіян і мільйонів зросійщеного люду, які знаходяться поза російськими кордонами. Друга – Росія, мовляв, є безборонною без буферу підлеглих країн. Третя – Росія побоюється, що відцентрові сили нових держав можуть перекинутися й на неї, й вона не зможе надовго втримувати під своєю контролею теперішню територію Російської Федерації, а зокрема – уми громадян. Моров пише, що найбільшою проблемою для Росії є схід України, де живе десять мільйонів росіян і мільйони зросійщених, і Крим. Повторюючи вигадку прихильників В. Януковича, Моров пише, нібито ця частина України 75-відсотково підтримувала проросійського кандидата на президентських виборах 2004 року.

Моров радить, що „коли Росія і росіяни в межах республік, в яких вони проживають, бажають увійти разом з цими територіями до Росії, „американський уряд повинен їм не дозволити". Мовляв, „добродушні" каґебісти готові за це обіцяти Америці, що:

1. Росія й надалі буде тримати під контролею склади зброї, напродукованої Совєтським Союзом (щоб на випадок війни її використати проти Америки! – І. Г.) щоб не потрапила в руки терористів.

2. Сильна Росія буде спроможна не допустити Китаю до ресурсів в Сибіру, що є дуже важливим і для американського національного інтересу.

3. Росія знаходиться на фронтовій лінії проти радикального Ісляму, зокрема в Чечні. Моров акцентує, що в партнерстві з Росією Америка зможе уникнути поразки у війні з Ісламом, як це сталося в Афганістані в 1980-их роках.

На кінець, Моров каже, що для Америки буде корисним впровадження мирного і стабільного кордону між Европою і російською православною цивілізацією. Америка не повинна дбати про те, хто править в Кишиневі чи в Дніпропетровську. Найважливіше для Америки в Східній Европі – це спокій у формі розумної межі між Европейською спільнотою і НАТО по одній стороні, і Російською Федерацією – по другій". І далі „аґресивний реаліст" Моров пише: „Території з меншинами посередині, такі як сучасна Україна, будуть завжди джерелом конфлікту".

Росія, „щоб забезпечити собі стабільність в Европі", мусить з'єднатися із Східньою Україною, Кримом і, мабуть, з Білоруссю, Америка „повинна запевнити Росію, що не має нічого проти того, щоб мешканці України, Криму, Казахстану чи Білорусі вирішили злучитися з Московською державою". До речі, подібно говорив Гітлер в лютому 1938 року про його пляни проковтнути Чехословаччину, що й сталося внаслідок підписання в Мюнхені договору між Німеччиною, Англією, Францією і Італією 29 вересня 1938 року. На думку Морова, причиною того, що Америка ще й досі не погодилася на такий плян, лежить в русофобії „Белтвай", де Віліям Сефайр, Бил Кристол, Франк Ґафней, Збіґнєв Бжезинський та інші „постійно займають неґативне становище супроти російської православної цивілізації".

Моров трактує російську меншість в Україні не як вільних громадян України, а як закладників Росії. Як і всі російські „аґресивні реалісти", він дотримується Доктрини Брежнєва, проголошеної 25 вересня 1968 року: „Соціялістична спільнота – Совєтський Союз має право на інтервенцію проти суверенної держави, коли вона поширює капіталістичні (демократичні – І. Г.) тенденції".

Моров, кінчаючи свою статтю супроти Української держави і нації, пише: „Беручи під увагу географію Росії, російські виборці в Україні вибрали сильнішу, більшу Росію. Голосування в Україні вказує на те, що населення Східньої України, Криму, Білорусі й північно-західнього Казахстану хочуть – і будуть голосувати – щоб злучитися з Росією. Інтереси Америки – з'ясовані: дозволити їм".

Отже, Росія, яка мріє знову стати „великою і сильною" евроазійською імперією, знову коштом України і інших колись поневолених народів, намагається переконати Америку, що в її інтересі – бути партнером Росії в двополярному керуванні світом, або принаймні надати зовнішньо-політичним потягненням Росії леґітимність.

Йдеться тут про дві засадничі речі. По-перше, „аґресивні реалісти" Росії, щоб скомпроментувати українство, стараються переконати світ, що Помаранчева революція була організована Америкою, бо українці самі не спроможні щось подібного зреалізувати. З іншої сторони, путінці намагаються переконати світ, що Америка й далі поводиться, як монополярна капіталістична імперія, яка мовляв, спонзорує революції, щоб виправдати свою присутність по цілому світі.

На кінець, доречним буде пригадати, як охарактеризував Америку і Росію свого часу найкращий знавець американської демократії в тридцятих і сорокових роках XIX століття Алекс Токвіль: „Америка бореться проти природних перешкод, які чинять їй опір, Росії противиться людство. Америка завойовує мало залюднені простори, Росія з усією її воєнною силою бореться проти цивілізації. Підставовий принцип Америки – свобода, Росії – невільництво".

Поповнення Церкви християн віри євангельської

РОЧЕСТЕР, Н. Й. – 24 липня 37 осіб зі Слов'янської церкви християн віри євангельської вступили у заповіт з Господом через водне хрещення. Такі обряди церква проводить на озері Онтаріо впродовж 15 років і за цей час 300 осіб поповнили громаду через водне хрещення.

Андрій Камінський

Конференція Асоціяції українських правників

Справа: Андрій Підгірський, Олександер Малиновський, Андрій Стецьків, Ігор Самсін, Мирослав Смородський – член АУПА; Наталія Сорока –юрист „Укрінюрколеґії" у Львові; Ольга Коробко, Петро Проскурніцький, Петро Піддубний – секретар-скарбник АУПА; Юлія Семенова – юрист „Укрінюрколеґії" в Києві; Армен Хачатурян, Іванна Білич – студентський представник АУПА; Євген Данканич – юрист з Мукачева, студент університету в Отаві.

МАЯМІ, Фльорида. – Цьогорічна 28-ма конференція Асоціяції українських правників Америки (UABA – далі АУПА) була особливою з точки зору багатьох моментів. Перш за все, конференція повинна була відбутись в Новому Орлеані, але вже 28 вересня, коли гураган „Катріна" жорстоко вдарив по місту, місце конференції довелося змінити. Необхідно віддати належне колишньому президентові АУПА Андрієві Стецькову, управі та раді директорів організації, які доклали чимало зусиль, часу та ентузіязму, щоб конференція в Маямі відбулася на високому рівні.

АУПА, яка була заснована в 1977 році в Клівленді, Огайо, проводить свої щорічні конференції в різних містах США, Канади та України. Понад 28 років члени АУПА сприяють правовим реформам і демократичним процесам в Україні, працюючи над вдосконаленням чинного законодавства, розробленням досконаліших законів, також підтримуючи партнерські взаємини з міністерствами, депутатами, юридичними фірмами, судовими органами, правничими організаціями тощо. До цього ж, члени АУПУ активно працюють на теренах США, а завдяки старанням її членів в Імміграційній службі США було створено „гарячу лінію" для українських еміґрантів. Члени АУПА допомагали успішно вирішити справу Івана Дем'янюка, який позивався з телекомпанією CBS. Завдяки своєму фондові стипендій, АУПА допомогла окремим українським студентам юридичного факультету здобути юридичну освіту в США, щоб вони могли застосовувати набуті знання і досвід, викладаючи та працюючи в Україні. Організація також сприяє студентам-американцям українського походження.

Українська делегація складалась з молодих, активних та успішних юристів, які представляли київську та львівську „Укрінюрколеґії", основні юридичні компанії України та судові органи. Делеґацію очолював суддя Верховного суду України Ігор Самсін. До її складу входили заступник голови господарського суду Києва Олег Бачун, суддя Івано-Франківського апеляційного суду Петро Проскурніцький, Євген Корнійчук – старший партнер юридичної компанії „Маґістер та партнери", Армен Хачатурян – партнер юридичної компанії „Шевченко, Дідковський і партнери".

Іншим важливим моментом, який неможливо переоцінити, було реальне бажання тих членів, які створювали організацію, та тих, які багато років працювали для її доброго імені, сприяти процесові приливу нової, молодої сили до організації. Конференцію відвідав суддя Федерального апеляційного суду США Богдан Футей, який разом з Ігорем Самсіним виступив з доповіддю-аналізою на тему українського виборчого законодавства та судової реформи, відповідали на запитання учасників конференції, а в перервах спілкувалися з молодшими колегами. Членкиня АУПА Маврін О'Браєн, яка працює в Україні і була активною учасницею Помаранчевої революції, поділилася своїм досвідом і враженнями. За приклад можуть служити Роман Бадяк, Ігор Котлярчук, Володимир Лупань, Нексі Медвідь, Петро Піддубний, Богданна Походай-Стельмах, Мирослав Смородський, Андрій Стецьків та інші, які докладають сил до розростання організації.

На кофереції АУПА президентом був обраний представник „четвертої хвилі", колишній голова ради директорів АУПА адвокат Андрій Підгірський, який проживає та практикує в США, Тексас. Новий президент АУПА, продовжуючи добру традицію своїх попередників, наголосив, що вестиме організацію в цьому ж напрямку, крім того, має на меті зацікавити в діяльності організації більше нових членів, а також вести активний діялог з тими, хто з тих чи інших причин став менш активним в АУПА. Також було створено нову посаду – представника молодих юристів, на яку одностайно було вибрано Валентину Щербей, яка займатиметься новими проєктами, спрямованими на допомогу тим, хто щойно закінчив навчання.

Рада директорів прийняла рішення надати більше можливостей українським колегам, які також багато працюють на благо організації. Для цього створено дорадчу раду, до якої ввійшли Данило Курдельчук (президент „Укрінюрколеґії" в Києві), Євген Корнійчук, Армен Хачатурян. Учасники конференції мали можливість послухати своїх колеґ з доповідями на різні теми. Секретар АУПА Роман Бадяк, який працює в юридичній фірмі „Бадяк, Вил і Руді", розповів про особливості морського права і законодавства, колишній старший юрист Управління юстиції США проф. Ігор Котлярчук виступив з доповіддю „Безпека в США та антитерористичне законодавство". Джон Курей, президент Української католицької освітньої фундації, зробив доповідь „Поради клієнтам щодо здійснення благочинної діяльности". Андрій Підгірський, президент АУПА, представив доповідь з господарського права. Разом з попереднім доповідачем Євген Корнійчук досліджував питання господарського права, а саме специфіку реприватизації в Україні. Колеґа з України Ольга Коробко зробила порівняльну аналізу спадкового законодавства на основі нового та старого цивільних кодексів України, а Олександер Малиновський доповідав про юридичний імунітет України в здійсненні чужоземних комерційних трансакцій. Армен Хачатурян повністю присвятив свій виступ фінансовому праву. Цікавою була тема Петра Панкова, який розповідав про інтелектуальну власність та вплив Верховного суду США. Після виборів нової управи та директорів всі були запрошені на вишукану вечерю, під час якої виступив професор Університету Джорджа Вашінґтона Тарас Кузьо, який свою промову про Помаранчеву революцію супроводжував показом прозірок.

Конференція АУПА довела, що організацію чекають зміни на краще. В раді директорів будуть працювати досвідчені багатолітні члени, включно з колишнім президентом Андрієм Стецьковим, які активно допомагатимуть новому керівництву. Так що в добру путь до нових вершин!

Іванна Білич

ТОЧКА ЗОРУ

До змін в Україні: якою дорогою?

Оксана Бакум

Після великих сподівань відродження, як вислід Помаранчевої революції та обрання В. Ющенка, приходить час застановитися над способами і засобами досягнення важливих національних цілей. Чи ефективні ті способи і засоби? На жаль, в народі з'являється розчарування. На думку багатьох (і серед нас, еміґрантів, і серед різних верств в Україні), причина цих розчарувань випливла саме з революції як виразно народного руху з його вимогами будувати суспільство на принципах справедливости.

Часом треба було вияснити, що ми давній народ, а не щось аморфне, без мови, історії, культури чи власного мислення. Русифікатори – на кожному кроці. Особливо вражає це молодь, народжену в Америці і Канаді, котра їде помагати в різних ділянках.

Грудневі події на Майдані Незалежности були творчим струсом для свідомости нації, глибше закоренили в ній те, що сприймалося як гра, як зовнішні атрибути державности. З приходом нового Президента і уряду, з принципами і постулятами Майдану, що став уже ідеєю, народ очікував рішучих кроків, котрі були виразно декляровані. Справді сталося чимало добрих і досить помітних змін: платні для вчителів і лікарів, також і пенсії трохи збільшились, написи, офіційні документи більше стали вестися українською мовою, вона активніше запроваджується в школах нижчого рівня, хоч далеко не всюди.

І в цей же час доводиться говорити про парадокси Української держави, суверенність якої перебуває все ще під загрозою. Свідомо вживаю термін „парадокси", бо це вже переживали в ранніх 90-их роках. Одне явище особливо заскочило нас цього разу, під час 5-тижневої подорожі по Україні – відверта аґресивність з боку різних російськомовних функціонерів, які при кожній нагоді хотіли показати вищість своєї мови і влади, на давній зразок.

Не радимо починати свою подорож на літаку української авіолінії, бо там це починається. Мова обслуги – російська, від самого вилету з англомовної країни, коли невідомо ще, хто якою мовою розмовляє, але ніби самозрозуміло – всі мають порозумітись по-російськи. Привітности – ніякої. Атмосфера в літаку – похмуро-офіційна. Інформації на екрані – російською мовою; мапа України позначена по-англійськи, з російською транслітерацією назв міст. По-українськи ані інформаційних, ані географічних даних нема. Апетит зникає, коли до пасажирів звертаються по два рази: „Куріца ілі ґавядіна?". Інший бік мовної справи – це довга розмова сусідок, про „тяжку ситуацію" в Україні з „присилуванням російськомовного населення до української мови". Для розваги була одна українська газета із п'яти, і показ частин „Євробачення-2005". Було це голосне дійство з ефектами кольорів, звуків, світла і вульгарних рухів, безконечно повторених, без найменших ознак хореографії, з Вєркою Сердючкою, котру в Москві на руках носять за злісне висміювання всього українського і котру в Україні справедливо називають Вєркою Смердючкою. На летовищі мова урядовців – російська.

Радо йдемо на місця знаменних подій. Центр Києва зазнав перебудови, додано ще більше декоративности, але скупчення пам'ятників з позолотою не передають якогось глибокого значення чи настрою. Чи це питання таланту проєктантів чи просто доброго смаку, що черпається з джерел власної культури, – цікаво було б почути оцінку знавців.

В споживчих крамницях і на базарах – всього повно; для пересічної людини, однак, зависокі ціни на найнеобхідніші речі. Там також натрапляємо на проблему молоді і мови. Дехто відповідає привітно і по-українськи, але переважно в „городі" годиться говорити так, „як звичайно". В цьому ж великому „супермаркеті" зустрічаєм молоденьких працівниць-україночок, з приємністю слухаємо їхню розмову, але вони вибачливо пояснюють: „Ми говоримо по-українськи, бо ми з села". Таке враження, що нові покоління виховуються все ще на старих формулах. Декільком на цілу Україну самостійним на нових основах освітнім інституціям неможливо виховати всю молодь країни, щоб абсольвенти вийшли з добрими знаннями і з новим світобаченням. Скільки чується скарг на брак відповідних і об'єктивних підручників та української мови в навчанні. Зайшовши в Києві в Будинок вчителя (колишній будинок Центральної Ради), ми натрапили на вчительську конференцію. Був час перерви, і великий гурт вчителів стояв в коридорі, а на їхню голосну російську мову хотілося крикнути: „А хто з вас, учителів, знає і вживає свою мову, підніміть руку!".

Проблема хабарів під час вступу на студії ще не зникла.

Ще один з парадоксів: у Львові, в музеї Шевченка, працівниця, недавня вчителька, розповідає, що її дитина в 9-ій клясі вивчає твори Т. Шевченка з совєтського видання, де його поезія друкувалась пофальшована тодішніми редакторами. Звернувшись до вчителя і директора, вона не почула ні визнання цього дива, ані бажання виправити ситуацію. Мова тут про шкільний 2004–2005-ий рік.

І „Велика вітчизняна війна" в школах вивчається далі як „героїчний період нашої країни". Концерти на пошану річниці закінчення війни, фільми, музика, виступи заслужених перед совєтським режимом діячів – все це відбувається. Тільки пізно вночі україномовне телебачення показує правдиві фільми „Другий бік війни" і „Між Гітлером і Сталіном"...

На великій виставці в Національному музеї мистецтва, під заголовком „Портрет XVI–XX століть" і „Вибране з колекції", знаходимо в усій красі твори совєтського соцреалізму, ідеалізацію всього комуністичного. Довідуємось від працівниці, що куратором Відділу XX ст. є давній партократ, а на 24 службовці музею – є тільки чотири українці. Твори закордонних мистців представлені чотирма скульптурами А. Архипенка і одним малюнком С. Гординського. Жодних каталогів про виставлене.

Несподіваний випадок в музеї: входить група китайців, і один запитує працівника по-англійськи, яка доба тут представлена. Я допомагаю з перекладом, і додаю, що багато з цих малюнків представляють комуністичну пропаганду. Він кивнув головою, що розуміє таке.

Величава Св. Софія притягує відвідувачів чи не з цілого світу. При вході бракує оголошення про пребагату виставку Трипільської культури, що якраз діє в будинку на подвір'ї катедри. Ця збірка належить приватним колекціонерам, і невідомо, де вона знайде постійне місце. Кількісно і якісно вона перевищує те, що знаходиться в Національному музеї історії. Чи не втратиться знов частину національних скарбів? Чому широко не інформується про таку виставку, таку рідкість в царині культури, а тільки принагідно можна про неї довідатись?

Обладнання і втримання музеїв різниться всюди. Безперечно, музейництво розвинулось за останні роки. В Луцьку Музей волинської ікони можна окреслити тільки в суперлятивах. Його ведуть дослідники, їздять постійно на розшуки, і вже врятували від знищення і забуття сотні історичної цінности пам'яток-ікон та церковних речей. Активно триває реставрування. Нам випала честь побачити їхню неймовірну працю над чудом – віднайденою Холмською Божою Матір'ю з XI ст. Це наша найстарша ікона, поза викраденою росіянами Вишгородською Богородицею.

Як контраст згадуєм музей в Острозі. Він міститься в середньовічному замку. Історик П. Троневич пояснює, що цей стан музею не покращується вже 20 років. Відповідного освітлення нема, більшість виставленого неможливо розглянути, ані прочитати маленькі написи. Експонати розкладені з перемішанням століть. Мова працівників – російська.

Остання заля присвячена перемозі у „Великій вітчизняній війні". Плякати-заклики з великими портретами „вождів" та ідеологів; переможно зображені совєтські вояки із кличами „Їдьом на Европу!", „За Родіну!", „На Запад!" і т. п., а по боках дверей прапори – червоний з серпом і молотом, і синьо-жовтий...

(Закінчення на стор. 24)

Зустріч в сиротинці у Липлянах

Архиєпископ Михаїл показує В. Бакумові руїни спаленої семінарії УПЦ КП в Луцьку.

„Дар Життя" в Чикаго

Оля Шелемех

Денис Петрина

Орест Кирилов

Каріна Лещук

Андрій Мошовський

Комітет „Дар Життя – Дітям України" і ROTARY/One Club в Чикаго висловлюють свою вдячність усім, що допомагали нам за час нашої праці від 2000 р. до теперішнього часу. Завдяки жертвенності громади міста Чикаго, 34 дитини успішно перейшли складні життєдавчі операції на серце, та через це одержали дорогоцінний дар життя.

В лютому 2000 року клюб ROTARY/One в Чикаго визначив ціль привезти дітей з України, котрим потрібні операції на серце під покровительством „Дар Життя" – проєкт допомогти дітям із вродженими серцевими вадами. Клюби Rotary по цілому світі вже від 1975 року виконують цю благородну роботу. Клюб звернувся до української громади, щоб допомогти їм успішно виконати плян. Відразу створився комітет „Дар Життя – Дітям України" з великим захопленням до праці. У квітні 2000 р. комітет провів бенефіс під гаслом „Майте серце – врятуйте серце". Відгук громади перевищив усі сподівання, так що ми змогли спровадити 9 дітей з України на операції в Чикаго, та уділити фонди на 25 операцій в Україні. Тому що в наступному році клюб Rotary/One визначив допомогу дітям із іншої частини світу, праця комітету заключається.

Цією дорогою хочемо висловити сердечне спасибі усім особам та установам котрі спричинилися до такого успішного завершення цієї благородної акції. Отже, велике признання та подяка належиться Rotary/One Club, Chicago; Rotary District 6450, Chicago; Rotary District 6440, Chicago suburbs; Rush Presbyterian/St. Luke's Hospital; Hope Children's Hospital.

Членам Rotary „Gift of Life" Program: Kay Ghachem, Tom Bruno, Susan Raterman, Karen Lavin

Лікарям: Dr. Joseph Amato, Dr. Rabi Sulayman, Dr. Michel Ilbawi, Dr. David Roberson

Членам комітету „Дар Життя – Дітям України": д-р Борис Базилевський, Оксана Крушельницька, Роксоляна Полюхович, Дарія Ярошевич, Ляриса Еліяшевська, Оленка Матвіїшин, Марта Ожга, Валя Хринівська, Галя Литвинишин Іванка Караван, Ніля Павлюк, Марія Ковальська, Богданна Доміно

Родинам, котрі забезпечили житлом: Марія Боднарук, Ляриса й Олег Еліяшевські, Charlene Gorzella and family, Дарія і Богдан Кукуруза, Іра і Мирон Стебельські, Лара і о. Тарас Науменко, д-р Наталка і Юрій Цепинські, Роксоляна й Іван Полюхович, Ярослава Ватащук, Оксана і Любко Крушельницькі, Дарія і Мирон Ярошевич

Добровольцям, котрі активно займалися дітьми і матерями з України: Марія Боднарук, Борис Боднарук, Ярослав Самиця, Оленка Прийма, Оксана і Михайло Ганушевські, Таїса Клипфел, Роксоляна Пик, Оленка й Ігор Матвіїшин, Іра і Мирон Стебельські, Люба Новак, Ірина Новак, Дарія і Богдан Кукуруза, Надя Дубицька, Дарія і Мирон Ярошевич, Туня і Осип Ґрод, Оксана і Любко Крушельницькі, Оксана Яцків, Ірена Гаєцька, д-р Наталка Цепинська, д-р Марія Грицеляк, Марія Мандзій, Лідія Прокіп, Марта Ожга, Богданна Доміно, д-р Таїса і д-р Андрій Бровар, Іра і о. Богдан Ватащук, Роксоляна і Мирон Дахнівські, Христина Гайда, Рута і Тарас Галібей, д-р Андрій Казанівський, Дарія Плешкевич, Марія Ганкевич, д-р Арета Куріца-Яворська, Таїса Скуб'як, Ляриса й Олег Еліяшевські, Геня Бискош, Роксоляна й Іван Полюхович, Анна Кузик, Олександра Ковальчук, Уляна Гриневич, д-р Олександра Коленська. *Просимо вибачити, якщо когось пропустили.* За час існування комітет зібрав загальну суму 45,565 дол., та зі згодою Rotary District 6450 Foundation, розподілив фонди ось так:

17,224 дол. – на 9 дітей оперованих в Чикаго:

В 2000 році: Оля Волкова, Антоніна Брус, Руслан Лесьний;

В 2002 році: Оля Шелемех; В 2003 році: Денис Петрина, Андрій Мошовський, Яна Кінащук, Каріна Лещук;

В 2005 році: Орест Кирилов

10,000 дол. – передано через Ukrainian Gift of Life, Inc. (Glen Rock, NJ) на 10 дітей оперованих у Львові, завдяки львівській організації Кардіо:

В 2002 році: Іван Кичак, Андрій Музика, Юрій Матревич, Стефанія Боднар, Софія Боднар, Ростислав Ландюк, Іван Височан, Люба Свистун, Анастазія Артишко

В 2003 році: Ярослав Роман

10,000 дол. – передано через Rotary District 7250 (Long Island, NY) на 15 дітей оперованих в Києві:

В 2003 році: Олексій Костюкевич, Аліна Салтановська, Світлана Тищенко, Владислав Ананієв, Діяна Красовська, Вікторія Цубера, Ірина Стефановська, Карина Тарасюк, Данило Ющик, Костянтин Подолянський, Маріяна Курилюк, Олена Василега, Дарія Ровнер, Лариса Філенко, Кирило Віла.

Зараз комітет робить старання на ще одну операцію в Чикаго. Відтак кінцеве сальдо буде відіслане на операції у Львові.

На закінчення, комітет хоче ще раз скласти подяку всім жертвенним особам, котрі допомогли в наших зусиллях.

Залишаться завжди в нашій пам'яті постаті молодих матерей, вперше зажурених та стривожених, а відтак заспокоєних та безмежно радісних. Діти перед операцією – немічні та сумні, а опісля – розквітали на протязі декількох днів. Дати операцій вважаються як другий день народження дітей. Ці переживання із молодими гостями з України торкнули не одного з нас.

Прийшло нам до відома, що недавно в Чикаго при ОЖОЧСУ створився комітет, з наміром підтримати Українсько Американську Фундацію „Воля", яка разом з Rotary District 7250 в Ню-Йорку провадять програму „Дар Життя".

Бажаємо новому комітетові великих успіхів в їхній праці.

КОМІТЕТ „ДАР ЖИТТЯ – ДІТЯМ УКРАЇНИ" В ЧИКАҐО

Антоніна Брус

Оля Волкова

Руслан Лесний

Яна Кінащук

УКРАЇНА І СВІТ

Омелян Антонович повернувся в Україну

Перед від'їздом на летовищі д-ра Омеляна Антоновича (другий справа) проводжають (справа): племінник д-р Ігор Воєвідка, племінниця Мотря Воєвідка-Слоневська та приятель Роман Ференцевич

Після відновлення державної незалежности України в 1991 році та, зокрема, після Помаранчевої революції 2004 року люди з української діяспори на Заході, які мріяли повернутися на батьківщину, мають, нарешті, можливість здійснити цю мрію.

Одним з тих, хто вирішив повернутися, став Омелян Антонович, представник молодіжного націоналістичного середовища тридцятих років минулого століття, довголітній в'язень польських і нацистсько-німецьких тюрем і концтаборів, активний учасник підпільної боротьби за визволення України, людина твердого характеру, суворої особистої дисципліни, вимогливий до себе і до інших, готовий іти на виважений риск, якщо цього вимагають обставини. Вольовий і вкрай самостійний.

Народився Омелян Антонович 6 лютого 1914 року в місті Долина, що на Підкарпатті, в Галичині. У 1932 році закінчив Львівську академічну гімназію, а через рік, у жовтні 1933 року, був арештований польською владою за членство в ОУН та відбув майже трирічну кару ув'язнення. Маючи 22 роки, як українець та колишній політичний в'язень, не мав можливости вступити в університет у Львові і тому навчався в університетах Любліну, Познаня і Гданська. Тут застав його вибух Другої світової війни. Він подався на студії до Торговельної академії в Берліні.

Після розколу ОУН в 1940 році О. Антонович був активним членом т. зв. „бандерівського крила". Нацистське ґестапо, яке жорстоко переслідувало українських націоналістів, кількаразово запроторювало його у в'язниці та концтабори. Двічі він був ув'язнений в концтаборі Саксенгавзен: уперше від вересня 1941 до кінця серпня 1942 року, вдруге – від вересня 1943 до 20 жовтня 1944 року. У короткий період між цими двома ув'язненнями О. Антонович зумів завершити правничі студії і 5 березня 1943 року одержав диплом доктора прав в Українському університеті в Празі.

Вийшовши з концентраційного табору, О. Антонович знову включився у підпільну діяльність і виконував завдання для Закордонного секретаріяту УГВР у Словаччині, Хорватії та Австрії. Після закінчення війни, у травні 1945 року, він одружився з доктором медицини Тетяною Терлецькою.

Тоді у Баварії постало багато таборів переміщених осіб, розпочалася посилена громадська, культурно-видавнича та політична діяльність, зокрема в Мюнхені. О. Антонович працював організаційним референтом у проводі ОУН під керівництвом Степана Бандери. У додаток Закордонне представництво УГВР доручило йому займатися опікою над бійцями УПА, які в той час почали прибувати на терен західніх окупаційних зон Німеччини й Австрії.

У середовищі ОУН(б) почали назрівати принципові організаційні та ідеологічні розходження, тому у січні 1948 року О. Антонович повідомив С. Бандеру про свій відхід з організації. Від того часу аж до від'їзду до США О. Антонович працював перекладачем в консуляті США в Мюнхені.

У грудні 1949 року подружжя Омелян і Тетяна Антоновичів прибуло до Ню-Йорку. О. Антонович за свою першу працю пакувальника одержував 19 долярів тижнево.

1 січня 1951 року він переїхав з Нюарку, Н. Дж., до Вашінґтону. Енерґійний оптиміст, фізично сильний, підприємливий працелюб, О. Антонович вирішив ґрунтовно перекваліфікуватися: купив фарму у штаті Вірджінія, на якій почав розводити худобу. Його дружина швидко стала професором університетів Джорджтавну і Збройних Сил США, завідуючою відділом невропатології. Вона також є автором численних наукових праць і публікацій.

О. Антонович не припинив громадсько-політичної діяльности, протягом десяти років був представником УГВР у Вашінґтоні і дві каденції – головою Об'єднання українців Вашінґтону. Починаючи з 1966 року, подружжя Антоновичів щороку здійснювало подорожі у різні куточки світу.

30 грудня 1980 року Омелян і Тетяна Антоновичі заснували свою доброчинну Фундацію. У третьому пункті статуту говориться: „Корпорація організована виключно для таких цілей: допомагати розвиткові культури України, включно, але не обмежуючись цими галузями, з українською літературою, історією, релігією, гуманітарними науками. Спонукати, підтримувати і заохочувати досягнення у цих ділянках і підтримувати порозуміння між українським та американським народами".

За 22 роки поспіль міжнародну премію Фундації Антоновичів отримало понад 50 видатних людей. Подружжя Антоновичів здійснило свою першу після Другої світової війни подорож в Україну в жовтні 1998 року. З того часу вони майже щорічно їздили в Україну. Від 1991 року нагороди Фундації Антоновичів вручаються в Україні – у Києві чи у Львові. Але на останніх презентаціях уражала відсутність поруч О. Антоновича його дружини Тетяни. Вона померла у Вашінґтоні 23 вересня 2001 року і, згідно із своїм заповітом, похована в родинному гробівці на території Музею-заповідника „Личаківський цвинтар" у Львові.

Крім грошових нагород, коштом Фундації Антоновичів встановлено в місті Долина пам'ятник борцям за Українську державу. Там же побудовано музей „Бойківщина" і проведено ремонт церкви, у якій був хрещений Омелян Антонович. Вдячні долиняни перейменували більшу частину вулиці Міцкевича на вулицю Антоновичів.

За гроші Антоновичів відремонтовано приміщення Львівської наукової бібліотеки ім. Стефаника, а тепер завершується реконструкція колишньої палати Баворовських, де буде розміщений відділ мистецтв цієї бібліотеки. А у Києві О. Антонович подарував мільйон долярів на реконструкцію будівлі, в якій міститиметься Бакалаврська бібліотека Києво-Могилянської академії. Тим часом у Ню-Йорку О. і Т. Антоновичі уфінансували одну виставкову залю в новозбудованому Українському музеї.

У травні 2004 року О. Антоновичеві вручено грамоту „Почесний громадянин Львова". У серпні того ж року голова Верховної Ради України В. Литвин вручив О. Антоновичеві Грамоту подяки українського парляменту за його великий вклад у розвиток культури і державности України. О. Антонович прийняв з подякою цю нагороду від імені українського народу. Тут треба згадати, що колишній Президент України Л. Кучма неодноразово хотів нагородити О. Антоновича медалею, але останній давав знати, що такої нагороди не прийме, бо не вважає Л. Кучму справжнім українцем...

Працелюбний О. Антонович власноручно написав спогади про своє життя, які вийшли друком у двох грубих томах, з багатьма кольоровими фотографіями. Ці книги є не тільки спогадом про одне життя, але й літописом українських поколінь XX сторіччя та історичною енциклопедією.

Омелян Антонович 7 вересня 2005 року повернувся назавжди в Україну, за державну самостійність якої боровся саможертвенно все своє життя. Ще многих і благих йому літ!

Роман Ференцевич

Катерина Ющенко...

(Закінчення зі стор. 11)

та вчителів, які радо вітали високу гостю. Учні зверталися до неї з багатьма запитаннями, на які отримували вичерпні інформації про Україну, про діяльність Першої леді. Після спілкування з керівництвом школи було досягнено домовлености про передання 100 комп'ютерів для українських шкіл та співпрацю у рамках міжнародної програми обміну вчителями й учнями.

Виступ дружини Президента України на „Зустрічі Жінок-2005“, організованій „Товариством ділових жінок Університету Чикаго“, звернув увагу на питання моральних цінностей та ролі жінки у формуванні успішного та цивілізованого суспільства. У зустрічі взяли участь понад 400 жінок, випускниць університету, також пані Катерина знайшла час, щоб поспілкуватися із студентами-українцями, що навчаються в Чикагському університеті.

Український день у місті свого дитинства провела Катерина Ющенко у суботу, 8 жовтня. Насамперед вона відвідала Український Національний Музей, де спілкувалася з його керівництвом. Під час теплої розмови у бібліотеці-архіві музею Катерина Ющенко цікавилася культурно-просвітницькою діяльністю музею, обговорювалися пляни майбутніх виставок, за якими стоятиме тісна співпраця з Міністерством культури України та музеями.

Записуючи у книзі гостей свої враження, Перша лейді України відзначила високий мистецький рівень оформлення експозицій та вартість представлених на них експонатів, і висловила подяку за збережену через музей нашу національну культуру тут, в Америці. Пані Ющенко також оглянула виставку малюнків дітей-сиріт з дитячих будинків України, організовану Товариством „Приятелі дітей“, та розмовляла з його активістами. Ця виставка глибоко зворушила дорогу гостю, оскільки програми, над якими вона працює, охоплюють саме питання захисту дитини. Як мати, пані Катерина щиро переживає за долю тих, хто через малюнки посилає світові вістку про необхідність допомагати таким дітям знайти себе в Україні.

Решту частину дня та вечір Перша лейді провела у колі української родини міста Чикаго. Високу гостю зустріла громада біля пам'ятника жертвам Голодомору 1932-1933-років, до якого вона поклала вінок. У православній церкві святого Андрія було відслужено громадську Панахиду в пам'ять жертв Голодомору та в пам'ять відомого музикознавця і диригента українських хорів професора Івана Трухлого.

Продовженням вечора став концерт хорового мистецтва українського Чікаго, присвячений 120-ій річниці від дня народження проф. Трухлого.

Почесною гостею на концерті була дружина Президента України. На закінчення концерту Катерина Ющенко виступила із словом до громади, зазначивши, що нова Україна знає про те, скільки зробила українська громада Америки, щоб світ довідався про Голодомор, також вона зазначила, що саме Конґрес Сполучених Штатів Америки першим назвав Голодомор справжнім іменем – геноцид.

Катерина Ющенко сказала, що хотіла б бачити такі пам'ятники жертвам Голодомору по всій Україні, та закликала українську громаду Північної Америки 26 листопада, коли в Україні відзначатимуть День пам'яті жертв Голодомору та політичних репресій, вшанувати хвилиною мовчання 72-гу річницю трагедії та запалити свічку пам'яті за невинно убієнними.

Хор під керівництвом д-ра Василя Трухлого заспівав гимн „Боже Великий, Єдиний“.

У центрі хору, у колі своїх братів і сестер рідного Чикаґо, співала Катерина Чумаченко-Ющенко. Вітер підхопив цю пісню і поніс в Україну, у помаранчеву осінь 2005 року.

ХУДОЖНЄ СЛОВО

Діма

Над озером

Одягла берізка осіннє намисто:
сонячні коралі
і бурштин іскристий.
Підійшла до озера –
в нім небо безхмарне...
Задивилась, як у люстро,
чи в намисті гарна.

Федір Швець

Згадаймо Україну!

Гадаю знову, що там, на Вкраїні:
Дощі, морози
чи вітер гонить лист?
Сумую тут за вами на чужині,
Тому в слова вкладаю
журний зміст.
Шановні друзі, рідні і знайомі!
Всі ті,
з ким я постійно спілкувавсь.
Нема ніде так добре, як удома,
В чому я вперше
сам собі признавсь.
Вже через день прийде
Свята Покрова,
Молитва спільна
Вас збере гуртом.
За Україну помоліться знову,
Мене, прошу, не поминати злом.
Це свято наше здавна українське,
З козацьких
славних доблесних часів.
Згадаймо, як в лісах Волинських
Повстанські лави
Бог благословив.
Вшануймо тих,
що тихо сплять в могилах,
Вклонімось низько
тим живим борцям.
Що помирали
й в Господа просили
Щоб жити вільно на Вкраїні нам.
Дай, Боже, розуму,
Пречиста Діво!
Святим своїм покровом огорни.
Під ним і міць, і перемога, й сила.
Моїй державі славу поверни!

Сакраменто

До змін...

(Закінчення зі стор. 19)

І все ж не можна не вірити в потенціял теперішніх студентів. Відкидання меншевартости ми відчули під мурами Політехніки та Університету у Львові – кругом звучала українська мова. Цього, на жаль, не можна сказати про Київ.

Від 1990-их років не можу позбутись відчуття, що в Україні все ще точиться боротьба між силами відродження і „вчорашніми", які тягнуть до „попереднього, нормального". Ці прояви не траплялись нам як окремі випадки, а майже щоденно, у спілкуванні зі студентами і вчителями.

Часом треба було вияснити, що ми ж давній народ, а не щось аморфне, без мови, історії, культури чи власного мислення. Русифікатори – на кожному кроці і наголос, „хто тут господар". Особливо вражає це молодь, народжену в Америці і Канаді, котра їде активно помагати в різних ділянках. Моя племінниця (студентка права), батьки якої – уроджені канадські українці, працювала в групі канадських спостерігачів під час виборів. В Дніпропетровську вона виявила порушення процедури. Останні 4 місяці служила в Києві, в комісії радників прем'єр-міністра. В канцеляріх зазнала критики, що говорить „ніби по-польськи". При розмові з колеґами на вулиці стала жертвою злосливого нападу молодих киян, які висміяли її за незнання російської мови.

Значну ролю в антиукраїнських процесах грає Українська Православна Церква Московського патріярхату, яка свою україножерність маскує канонічністю і знову підтримує опозиційні новій владі сили, намагається навічно залишити за Москвою українські духовні святині. Якщо за 14 років не було майже ніякої протидії явно антидержавним, антиукраїнським акціям, то сьогодні це мусить стояти між пріоритетами нової влади.

Жалюгідне видовище бачили ми на головних вулицях Києва – похід з іконами та хоругвами УПЦ МП братства ім. А. Нєвського надовго зупиняв рух. Це були бідно вдягнені старші люди і трохи молодших, з обличчями без ентузіязму. Вони демонстрували на підтримку совєтських ветеранів афганської війни. Самі „афганці" отаборились з російськими гаслами, домагаючись добрих пенсій і визнання їх „геройської" боротьби. Це тоді, коли похилого віку учасників боїв за вільну Україну просять державного визнання і не отримують його. Президент закликав до загального примирення, однак, тільки совєтські вояки були вшановані до 60-ої річниці закінчення „Великої вітчизняної війни"...

Як дійти до реформ, стабільности суспільства, коли, як злоякісна хвороба, загрожує прихований і явний фермент, часто в кримінальних формах? В Луцьку під час виборів були масові демонстрації на підтримку Помаранчевої революції. Вихованці Луцької духовної семінарії УПЦ-КП активно підтримували революційну молодь, годували її, влаштовували перепочинок. Невдовзі після перемоги хтось підпалив кілька будинків семінарії, швидше за все – прихильники В. Януковича...

Відбудова семінарії вимагає фінансування, яке держава відмовилась надати. Українське Православне товариство св. Андрія в США вже розпочало допомогу, однак, ще багато треба зробити, щоб семінаристи-патріоти в Луцьку могли спокійно готувати себе на службу Богові і своєму народові. Ректор, Владика Михаїл, з болем показував нам понищені будівлі, стверджуючи при цьому, що навчання мусить початись восени. Хто бажає допомогти, датки приймає скарбник Товариства: St. Andrew's U. O. Society, V. Vizir 1023 Yonkshire Dr. Los Altos, Ca. 94024.

Одне із страхітливих явищ українського суспільства – це велика кількість сиротинців. Круглі і напівсироти, діти малозабезпечених батьків, в різній мірі інваліди – їх дуже багато в сиротинцях-інтернатах. В нашій діяспорі різні організації та окремі жертводавці мають списки цих закладів. Допомога йде туди більш-менш постійно – одягом, взуттям. Хоч головні проблеми цим не розв'язуються. При зустрічі з невеликим гуртом сиріт в Липлянах ми зрозуміли, що ці діти нікуди не їдуть звідси на літню пору – бо не мають родин. Але опікуни там – відповідальні люди, сиротинець має досить добрі умови.

У Волинській обласній дитячій лікарні відкриваємо для себе ще одну причину сирітства – алкоголізм. В інкубаторі лежить тендітне малятко, вже опероване – народжене з алкоголем в організмі. Дівчина, його мати, не довідується взагалі про нього, виросте ще одна сирота.

Совєтський режим відбирав від неросіян їхню історичну пам'ять. В теперішньому часі ніяких причин на це нема, але тенденція ще зберігається, як і спроба „дороги назад". Комуністи далі виховують своїх дітей в піонерських і комсомольських таборах і організаціях. Депутати-комуністи у Верховній Раді виступають по-російськи, ллють сльози за „досягненнями соціялізму", впевняють, що „тільки ця політична та соціяльно-економічна система може принести Україні щасливе майбутнє".

Біля відбудованого Михайлівського монастиря стоїть пам'ятник жертвам Голодомору. На ньому тільки дати: „1932–1933". Ні місцева влада, ані науковці до цього часу не подбали, щоб напис пояснив зміст і ціль цього пам'ятника. Сама дата людині без знання історії нічого не говорить. Зображення матері у формі хреста і введення простору в скульптуру за стилем О. Архипенка надає цій невеликій фігурі гідности і мистецької іскри, однак, не передає жаху того періоду.

Таблиця при монастирі інформує, що „зруйнували цю святиню варвари XX століття". Знову ж – які варвари?

Видатний американський мислитель і державотворець Бенджамін Франклін на запитання когось після Конституційної конвенції в 1787 році – „Що ви створили?" відповів: „Маєте республіку, якщо зможете її втримати".

Гайленд, Н. Й.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Скульптор увічнює історію у монументах

Ольга Миханцьо

Щоб так відчувати серцем пластику каменю і витинати з нього, наче з паперу, динамічну грацію скульптури, треба бути надхненним мистцем. Мало бути. Треба цим жити. Наповнити любов'ю святий дар і вміти вплести у вічність світу найкращі постаті історичного спадку нації, передати монументальність і глибинну сутність сакрального мистецтва. Він це може. Він це робить. Він може не тільки це. Буквально на очах в шматок глини вдихає душу і вона оживає. Творець народжує. Легко і швидко. Дайте тільки тему. І він іде без остраху на найфантастичніші ідеї.

Генадій Єршов – молодий і здібний. Скульптор, член Спілки художників України, аспірант Української академії мистецтв. Він народився у 1967 році, в Черкасах, в сім'ї Олексія та Валентини Єршових. Батько – біолог за освітою, завжди був підтримкою, кращим другом. Мама – як символ жіночности і краси, навчила тонкого відчуття музики, поезії, природи. Родина дала основу для гармонійних стосунків, відданости один одному, сімейним традиціям. Мамине польське коріння заохотило до вивчення польської мови, а тета з маминої лінії – драматична актриса театру і кіно у Варшаві Галина Лабонарська відкрила очі на історичну і психологічну сутність польської культури.

Г. Єршов. „Іван Мазепа". 1998 р.

Коли навчався у Львівському державному інституті прикладного і декоративного мистецтва, на курсі відомого портретиста Ємануїла Миська, відчув справжню цінність культури українського народу. Саме він прищепив Генадію глибоку любов і повагу до української мови. У Львові він зрозумів, якими зусиллями інтеліґенція Галичини зберігала серед соціялістичного безвір'я тонке полум'я національної душі, національного характеру. Любов до історичного минулого свого народу, часи козаччини, гетьманщини, високий дух героїзму – все стало силою, яка формувала характер, талант і дала поштовх творити історію в камені і металі.

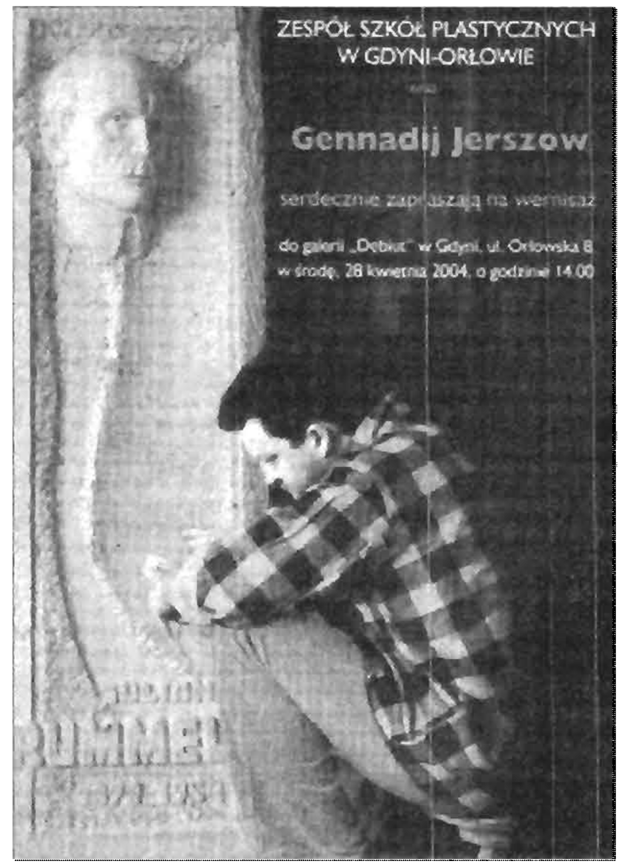
Українська академія мистецтв затвердила ще у 1997 році своєму аспірантові Генадію Єршову тему дисертаційного дослідження на матеріялі козацької доби північного лівобережжя „Монументальна скульптура – як засіб відродження пам'яті народу". В рамках виконання теми передбачалося створення і виготовлення макетів пам'ятників, бюстів, пам'ятних дощок видатним діячам вітчизняної історії. На сьогодні вже виконані скульптурні зображення гетьманів І. Мазепи, К. Розумовського, полковників П. Полуботка, В. Золотаренка, діячів релігії та культури Л. Барановича, Ф. Углицького, І. Максимовича.

Практичні навики Генадій здобув в майстерні скульптора Анатолія Галяна, людининазвичайно енерґійної, повної нових ідей, з сильною позитивною енерґетикою. Згодом, в Київському державному художньому інституті, Генадій зустрівся з іншими майстрами у них.

Розповідає Г. Єршов:

– Григорій Хусід – народний художник, делікатний чоловік, вроджений педагог і психолог. Його студія – моя перша зупинка у засвоєнні азів ремесла. Професор Валерій Швецов – тонкий цінитель, естет і надхненник. В його майстерні я бував ще до навчання в інституті.

Академік Василь Бородай – майстер, який вміє цінувати своїх учнів. Моє перше дитя, перша праця – монумент, встановлений в

Г. Єршов. Запрошення на вернісаж у Гдині. 2004 р.

Чернігові „Пам'яті героїв Чорнобиля", зроблений на замовлення Чернігівського обласного відділення інвалідів Чорнобиля. Архітектори виграли конкурс, а скульптурне рішення – моє. Так в мою творчість ввійшов напрям монументальної скульптури. У співпраці з історіком, науковим консультантом Володимиром Коваленком, народилася серія „Гетьманська Україна в історичному монументі". Це був плідний період вивчення історії рідної землі, колиски гетьманської спадщини – Батурина, Чернігова, Сумської та Полтавської областей.

До речі, пам'ятника І. Мазепі досі не встановлено в Батурині, гетьманській столиці того часу. Ще у 1998 р. Віктор Ющенко підписав звернення до підприємців з проханням надати спонзорську допомогу у виконанні проєкту встановлення монументу І. Мазепі на відновлення історичної справедливости.

Той факт, що новий Президент України почав з обговорення проєктів культурного відродження історичної пам'яті народу, вселяє надію, що справа зрушиться з місця.

Для Генадія Єршова надхнення – це глибока віра, свобода творчості, це зцілююча сила сакрального мистецтва. В духовному світі він шукає, живе і творить.

Г. Єршов. „Милосердя". Ґданськ.

Г. Єршов. „Несення хреста (бронза)".

Г. Єршов. „Тарас Шевченко (граніт)" . 1998 р.

СПОРТ

Футбол

КИЇВ. – Близько 100 тисяч шанувальників футболу 9 жовтня увечорі зібралися на Майдані Незалежности, щоб вшанувати національну збірну України з футболу, яка виборола путівку на першість світу. Поздоровляв українську команду міністер у справах сім'ї і молоді та спорту Юрій Павленко.

Сцена була споруджена у вигляді футбольного поля з зеленим покриттям. У цей вечір на Майдані не тільки говорили, але й співали. А потім був грандіозний фаєрверк на честь команди.

Тріюмфальний відбір на чемпіонат світу українці завершили нічиєю у домашній грі з албанцями в Дніпропетровську. Змагання вже не вирішували турнірних завдань, а були проведені заради чести та престижу. Здавалося б, нулі так і миготітимуть на електронному хронографі, але Андрій Шевченко, опинившись на мить сам на сам з воротарем албанської команди Ілііоні, у стрибку спрямовує м'яч у сітку – 1:0! На 75-ій ефектнивний

Нападаючий збірної України з футболу Андрій Шевченко під час вшановування збірної команди України з футболу. Фото: УНІАН

прохід до воріт „синьо-жовтих" здійснює Богдані – 1:1! Сильний удар Вороніна і швидка реакція все того ж Богдані дозволяє йому продертися крізь український захист і вдруге приймати привітання від своїх партнерів – 2:1. Однак ситуацію на табло виправив Ротань, ввігнавши м'яч з кута карного майданчика албанців – 2:2.

На футбольному святі в Києві

Легка атлетика

Українка Наталія Беркут 10 жовтня стала переможницею міжнародного маратону в Бостоні. Дистанцію вона здолала за 1 годину 12 хвилин та 20 секунд. Українка випередила американку Джейн Райнес, що стала другою, на 36 секунд. У чоловіків переможцем маратону став американець Родрігес Каледоніо. Його час – 1:04.09.

Художня гімнастика

Абсолютною чемпіонкою світу з художньої гімнастики 9 жовтня стала росіянка Ольга Капранова. У багатоборстві на першості світу, яка проходила у Баку, вона на 65 сотих точки випередила українку Ганну Безсонову, для якої „срібло" стало вже 5-им у цих змаганнях. „Бронзу" здобула ще одна представниця Росії, Ірина Чащина, українка Наталя Годунко закінчила змагання у багатоборстві на 4-му місці.

Кікбоксінґ

Курсант Севастопольського військово-морського інституту ім. П. Нахімова Павло Журавльов посів перше місце на чемпіонаті світу з кікбоксінгу в розділі „лов-кік".

На змаганнях, які відбувалися в Москві, майбутній морський офіцер виступав у суперважкій ваговій категорії (понад 91 кг). Його результат є лише одним з низки блискучих перемог майстра спорту міжнародного класу, вихованця заслуженого тренера України Олександра Вінничука.

Раніше П. Журавльов посідав перші місця на чемпіонаті світу з тайського боксу (розділ „муейтай"), що відбувся на батьківщині цього виду спорту, у Таїлянді, на 16-му національному чемпіонаті України з кікбоксінгу – у Миколаєві і Харкові, а також на міжнародному турнірі з тайського боксу серед професіоналів, який пройшов у червні в Києві.

В. Ющенко зустрівся з футболістами

Президент України В. Ющенко 12 жовтня зустрівся з Національною збірною з футболу і привітав команду з виходом до фінальної частини Чемпіонату світу-2006. В. Ющенко висловив побажання, щоб українські футболісти своєю грою зробили подарунок всій нації та Українській державі.

Президент висловив задоволення тим, що збірна України з футболу відбулася як команда, відзначивши велику ролю у цьому процесі головного тренера збірної Олега Блохіна.

О. Блохін від імені команди подарував В. Ющенкові футбольний м'яч з автографами гравців, а футболіст Андрій Шевченко – комплект однострою збірної з футболу.

Тренер та кращий гравець команди у своїх виступах підкреслили, що для них підтримка з боку Президента є надзвичайно важливою.

„Ч. Січ" переїздить у Випані

ІСТ ГАНОВЕР, Н. ДЖ. – 1 жовтня, в одній з конференційних заль готелю „Рамада", відбулися чергові загальні збори УСВТ „Чорноморська Січ", в часі яких присутні члени вислухали вичерпні звіти референтів та ланкових, розглянули і обговорили сучасний стан товариства і остаточно схвалили плян уступаючої управи щодо перенесення садиби УСВТ до Випані, Н. Дж.

Більшістю голосів учасники зборів проголосували за включення „Чорноморської Січі" до будови Українського культурного центру у Випані, де буде теж збудована гімнастична заля для тренування дружини з відбиванки і взимку – копаного м'яча. Поряд зі спортовою залею при УКЦентрі, „Чорноморська Січ" матиме домівку для адміністративних потреб.

Учасники зборів взяли під увагу той факт, що вже близько року на терені Моріс Кавнті діє активна філія „Чорноморської Січі", яка нараховує 45 осіб, в більшості юнацтва, що бере участь покищо тільки у відбиванковому спорті. Її очолював Володимир Темницький. Остаточно учасники загальних зборів прийняли фінансовий вклад на будівельний фонд в сумі 250 тисяч долярів, розділений на три роки, починаючи від 2005 року. Це буде третій переїзд товариства за 81-річницю історії і перший – поза межі Нюарку.

Загальні збори відкрив голова Омелян Твардовський, який привітав присутніх членів, попросив вшанувати хвилиною тиші тих членів, що відійшли у вічність в минулій каденції. Це – Осип Труш, Микола Бойчук, Іван Турянський, Дмитро Кулик і Роман Бойко.

Серію звітів після затвердження номінаційної комісії започаткував В. Рудакевич, який виконував обов'яки секретаря, Б. Вінсент – фінансовий секретар, О. Напора – заступник голови і касир, провідники ланок: А. Панас – копаний м'яч, В. Рудакевич і В. Темницький – відбиванка, М. Бокало – плавання, за провідника ланки шахів д-ра О. Поповича його звіт прочитав О. Твардовський. Він також зачитав звіт тенісової ланки. Майже усі ланки протягом дворічної каденції управи здобули чергові звання чемпіонів, встановивши рекорди як на стадіонах американських, так і УСЦАК.

Останнім звітував голова О. Твардовський, який на початку згадав про труднощі, спричинені масовим переселенням українців, в тому числі членства УСВТ, в інші міста Ню-Джерзі, про зачинення цілоденної парафіяльної школи св. Івана Хрестителя, через те „Чорноморська Січ" втратила чимало юнацтва і гімнастичну залю.

О. Т.

Бокс

Український боксер-суперваговик Володимир Кличко хоче якнайшвидше провести бій за титул чемпіона світу. Про це він заявив 8 жовтня на прес-конференції в Москві. Поєдинок, вірогідно, має бути проведений або проти американця Криса Бьорда, або проти іншого представника США, Леймона Брюстера. В. Кличко поділився також враженнями від свого бою проти ніґерійця Семюела Пітера, який відбувся 24 вересня в Атлантик-Сіті і завершився перемогою українця. „Семюел Пітер вдавався до заборонених у боксі прийомів, і я не був готовий до цього, – заявив він. – Суддя бачив це, але дискутувати з рефері я не збирався".

Володимир Кличко зазначив, що приїхав до Росії з неофіційною візитою і вже за кілька днів вирушає до Лос-Анджелесу, де його старший брат Віталій готується до поєдинку проти американця Гасима Рахмана.

Володимир Кличко заперечує можливість матчу-реваншу з Самуелем Пітером і мріє нарешті втілити прагнення братів одночасно стати чемпіонами світу. Для цього Віталієві потрібно на початку листопада здолати Гасима Рахмана, а Володимирові – побити одного з підопічних Дона Кінга – Лаймона Брюстера чи Кріса Бьорда.

Президент „WBC" Госе Сулейман 7 жовтня оголосив, що вийде з пропозицією до „WBA", „IBF" і „WBO" про проведення турніру чемпіонів. „WBC" плянує організувати „зустріч чотирьох" і укласти угоду про проведення об'єднувальних боїв між чемпіонами з цих версій кожні чотири роки в усіх 17 вагових категоріях. Бої будуть тільки за участю чемпіонів і складатимуться з двох півфіналів і фіналу. „WBC" хоче брати участь в розвитку любительського боксу і в організації турнірів серед аматорів і спробує налагодити взаємодію з Міжнародним олімпійським комітетом (МОК) і Міжнародною федерацією любительського боксу. 6 грудня в Мексиці „WBC" плянує провести „Ніч чемпіонів", куди буде запрошено близько 100 уславлених чемпіонів минулого.

СЛАВА УКРАЇНІ! –
ГЕРОЯМ СЛАВА!

„Волинська земля в огні“

**16 жовтня 1943 року в Луцькій тюрмі розстріляно
160 осіб української інтелігенції.
Між ними був мій батько**

ГРИГОРІЙ КІРИЛОВИЧ ФЕДОРЕНКО
житель села Губина, Сінкевичівського району.

**У квітні 1943 року був підступом
застрілений на Сінкевичівці
голова району, сердечний друг мого батька
петлюрівець ДМИТРО ПІДВИСОЦЬКИЙ.**

**У 1946 році на засланні загинув священик села Губина
отець ВСЕВОЛОД ЗЕЛИНСЬКИЙ,
старий друг мого батька.**

Вічна Їм пам'ять!

Д-р Ірина Федоренко-Шведе

*За мову і зміст
посмертних оголошень і подяк
редакція не відповідає*

**З глибоким жалем і смутком повідомляємо, що на
87-му році життя відійшов у вічність Почесний
громадянин Львова, президент Всеукраїнського
благодійного фонду „Фундація ім. Тараса Шевченка України“**

бл. п.
д-р ВАСИЛЬ ІВАНИЦЬКИЙ

**нар. 18 січня 1918 р. в с. Демче, Коломийського р-ну, Івано-Франківської обл.
Від 1937 р. – на еміграції, понад 30 років проживав в Аргентині, в Буенос-Айресі.
Від 1980 р. мешкав у Торонто, Канада.**

Д-р економічних наук, колишній довголітній президент Української Центральної Репрезентації в Аргентині, колишній містоголова Світового Конгресу Вільних Українців. Президент України нагородив його орденом III ступеня „За заслуги“, а Світовий Конгрес Вільних Українців – орденом Володимира Великого.

Організатор побудови пам'ятників Тарасові Шевченкові у Південній Америці, у місті Львові (Україна), співорганізатор спорудження пам'ятників Великому Кобзареві у Луганську (Україна) та Санкт-Петербурзі (Росія), спонзор пам'ятника Тарасові Шевченкові у Севастополі, у Криму, та бюстів для університетів: Острозького в Україні та Гарвардського у США.

Фундація ім. Тараса Шевченка, очолювана д-ром Василем Іваницьким, протягом п'яти років доставляла для шкіл, наукових інституцій, університетів комп'ютери, комп'ютерне обладнання та копіювальні машини.

У пам'яті української громади д-р Василь Іваницький назавжди залишиться як відомий громадянин і невтомний меценат на громадські справи.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – НАТАЛКА БУНДЗА ІВАНИЦЬКА
доньки – ДАНУСЯ, Торонто, Канада
– ЛЕСЯ, Буенос-Айрес, Аргентина
– ОРИСЯ, Буенос-Айрес, Аргентина
та ближча і дальша родина в Аргентині, Канаді і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

**Замість квітів на могилу покійного д-ра Іваницького
можна складати пожертви на закінчення пам'ятника Т. Шевченкові в Ялті.
Taras Shevchenko Center, 2150 Bloor St. West, Suite 96
Toronto, ON M6S 1M8, Canada**

**У глибокому смутку повідомляємо, що в п'ятницю,
16 вересня 2005 р. у Філядельфії, Па.,
відійшла у вічність найдорожча
ДРУЖИНА і МАМА**

бл. п.
КАТЕРИНА ДЖИЧКО

**донька Данка і Мертони Шумадів,
нар. в Раві Руській, Україна.**

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 23 вересня 2005 р. в українській католицькій церкві Царя Христа у Філядельфії, Па., а відтак на цвинтарі „Lawnview“.

У глибокому смутку залишились:

муж – МИХАЙЛО
син – МИХАЙЛО, мол.
та ближча і дальша родина.

Вічна Її пам'ять!

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ)
З глибоким жалем повідомляє членство ОДВУ і всю українську громаду, що 3 жовтня 2005 р. відійшов у вічність

бл. п.

ПЕТРО ҐЕНҐАЛО

нар. 1 вересня 1916 р. в с. Бужковичі, біля Перемишля.

Покійний – довголітній член Центральної Управи ОДВУ, дуже діяльний член ОУН з ранньої молодости, політичний в'язень польських і німецьких тюрем (в'язень Саксенгавзен біля Берліну). Відданий українській справі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 7 жовтня 2005 р. о год. 6-ій вечора в похоронному заведенні Насевича при Franklin & Brown у Філядельфії, Па.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА відбулася 8 жовтня 2005 р. о 10-ій год. ранку в катедрі Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії, а похорон на цвинтарі св. Марії на Факс Чейс, Дженкінтавн, Па.

Просимо про молитви.
Вічна Йому пам'ять!

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОДВУ

Ділимося сумною вісткою, що 6 жовтня 2005 р. на 94-му році життя помер у Ню-Йорку

бл. п.

ЮРІЙ КОСТІВ

нар. 3 травня 1912 р. в селі Вижлів, Бойківщина, Україна.

ПАНАХИДА за Покійного відбулася в понеділок, 10 жовтня 2005 р. у похоронному заведенні Яреми.
Похорон із церкви св. Юра в Ню-Йорку на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. у вівторок, 11 жовтня 2005 р.

Залишені в смутку:

дружина – ДАРІЯ
донька – МАРІЙКА
син – АНДРІЙ
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ „САМОПОМІЧ"
ділиться сумною вісткою з членами та українською громадою, що 6 жовтня 2005 р. відійшов у Божу вічність довголітній член Головної Управи ОУА „Самопоміч"

бл. п.

ЮРІЙ КОСТІВ

Дружині Дарії, дітям, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 16-го вересня 2005 р. в Торонто на 99-мі році життя упокоїлася в Бозі

бл. п.

СТЕФАНІЯ КРОХМАЛЮК

Покійна народилася 4 лютого 1906 р. в с. Хідновичі, Західня Україна, у священичій сім'ї о. Михайла Дацька і добродійки Наталії з роду Менцінських. Від 1950 року проживала в Торонто, Канада. Щира патріотка, глибоко віруюча християнка, Покійна жертвенно підтримувала церковні і добродійні цілі, хворих та сиріт, а зокрема студіюючу молодь в Україні.

Дорога дружина бл. п. д-ра Любомира Крохмалюка, Покійна залишила улюблених:

сина – ІГОРЯ з дружиною СОФІЙКОЮ
внучку – ТАНЮ з мужем ХРИСТОФОРОМ СМАЙЛІ
внука – МИХАСЯ
братаниць – ЗЕНЮ, ДУСЮ (ТЕОДОРУ) і НАТАЛЮ
племінницю – ЛЮБУ ПЕНДЗЕЙ з мужем БОГДАНОМ і синами
та ближчу і дальшу родину та знайомих в Канаді, Америці, Польщі та Україні.

ЗАУПОКІЙНУ ПАНАХИДУ відслужив 20 вересня 2005 р. о. митрат Дмитро Паньків у похоронній каплиці Кардинала при вул. Annette у Торонто. Чин похорону і Божественну св. Літургію відправив 21 вересня о. Дмитро Ганчарик у Свято-Миколаївській українській католицькій церкві в Торонто. Покійна похована біля свого мужа бл. п. д-ра Любомира Крохмалюка на цвинтарі св. Володимира в Oakville.

Вічна Їй пам'ять!

З глибоким жалем і смутком ділимося болючою вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що 4 жовтня 2005 р. відійшов у Божу вічність

бл. п.

д-р ЮРІЙ СТЕФАНІВСЬКИЙ

нар. 25 грудня 1912 р. у Львові.

Довголітній лікар загальної практики в Ірвінгтоні, Н. Дж., член різних американських професійних установ, член УЛТПА та громадських установ, капітан американської армії.

ПАРАСТАС ВІДБУВСЯ 7 жовтня в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н.Дж.

ПОХОРОННІ БОГОСЛУЖБИ відбулися 8 жовтня в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишені в смутку:

дружина – ЛЮБА з дому ХОМА
син – АНДРІЙ з дружиною МАРҐАРІТОЮ
внуки – ДМИТРІЙ
– ЛІЛІЯ
сестри у Львові – ЛЮБА АЛИСЬКЕВИЧ з донькою ЛЯРИСОЮ
– ОЛЕНА КОРВАЦЬКА з донькою МАРТОЮ
– ІРИНА СТЕФАНІВСЬКА зі синами ЮРІЄМ і РОМАНОМ з родинами
сваха – АЛЕВТИНА
сестрінки – ГАНУСЯ ЛАЗІРКО з мужем ОЛЕГОМ і дітьми ХРИСТИНОЮ й АНДРІЙКОМ
– ХРИСТИНА ЯНЯК з мужем ЙОСИФОМ і дітьми СОФІЙКОЮ, АНДРЕЄЮ і ЙОСИФОМ
та дальша родина в Австралії та Америці.

Вічна Йому пам'ять!

В память Евгена Курила...10-та Річниця Смерти

Лагідний доторк і прошептане "Влодку" відразу стривожили мене. Передбачане здійснилось і болючо вкопався наступний верстовий стовп...чорний стовп.

Смуток переливається через вінця. В передчутті кончини, Галина (моя сестра) і я рішили переночувати в лікарні біля батька. Тепер перед нами в притемненій кімнаті лежав наш тато, наш герой. Ще недавно через відкриті уста пройшов останній задих. Колись молодиці й жінки мріяли про ті уста, про чарівну усмішку, про високого львівського красуня... Пензлі часу, хвороби, а тепер смерті, покрили виїмковий портрет своїми жорстокими фарбами. Пішов пошукати медсестру. Вона швидко прийшла, коротко збадала, підтвердила смерть і пішла виповняти звіт.

Потреба виконувати ряд обов'язків штовхала мене вперед. Я залишив сестру в лікарні. Зустрів мене досвітний, жовтневий ранок. Холод зміцнював мене. Сів в машину й схопив керівницю обома руками. Схилив голову...ні, голова попросто звисла від тягару нагромадженних думок. Треба їхати повідомити маму і брата Любомира. А день, тримаючись осторонь нашого горя, розвиднюється, невпинно просувається вперед. Птахи причепурюються й розспівуються. В Шевченкових "Гайдамаках" знаходимо: "Живе...умирає...Одно зацвіло, а друге завяло, навіки завяло... І листя поживкле вітри рознесли... А сонечко встане як перше вставало..."

Десять років тому Евген Курило залишив коротку записку: 'Напишіть лише, що я зійшов зі сцени свого життя". Десять років після останньої заслони сонечко встає "як перше вставало".

Після похорону були години, дні, може й місяці, коли затяжний смуток гнітив мене. Але пробивались рятувальні проблиски надії і відчуття, що добра доля не обминула мене, що моє покоління успадкувало незмірний скарб, котрий живитиме нас протягом нашого життя. Примикаю очі й бачу (дійсно бачу), немовби чарівна казка..., вертаюсь у своє дитинство, тримаю татову руку і підношуся по стрімких масивних, мармурових сходах. "Це наш пантеон - споруджений в діяспорі для нас і для вас, щоб ми пам'ятали, шанували, щоб ми надихались...і надихали грядущих. Тут увіковічнені наші предки - древні князі, королі, гетьмани, генерали...а тут знаходиться "Києво-Печерський Патерик", "Подорожі ігумена Данила", літописи...там зберігаються твори Котляревського, Шевченка, Франка, Лесі Українки...а тут Стефаника, Кобилянської, Мартовича, Гриневичевої... ось твори Тичини, Сосюри, Вишні...а там Карпенка-Карого, Куліша...

Кожна постать, кожна подія, кожний славний чи геройський подвиг - урочисто і люблячо встановлений в мармуровий пантеон. Недавно, перегортаючи поживклі сторінки одного альбому, потрапив на летючку. Вона пригадала мені коли, як і чому Гетьман Іван Виговський був встановлений в пантеон велетнів нашого народу: "У 300-ту Річницю перемоги України над Москвою під Конотопом, відділ ООЧСУ в Бінґгамтоні Н.Й., при участі ОВФ з Бофало, Рочестер, Сиракюз, Ютика, уряджує в суботу дня 25-го липня 1959 року - Конотопську Ватру Перемоги". А крихкий вирізок з неототожненої газети описує святкування: "На годину перед початком маніфестації під судом, дівчата в народному вбранні роздавали по головних вулицях міста англомовні летючки..."

"...і вполудне під звуки маршу що його виконала духова орхестра Осередку СУМА з Бофало" вийшов мейор міста... "Оркестра відіграла американський та український гимни...На ступнях перед гол. входом до суду, у рядах стали сумівці і ООЧСУ-івці зі своїми американськими, національними та організаційними прапорами...З промовами виступили...та мейор міста Джан Бирнс". "Із ряду юнаків-бігців виступив із смолоскипом..., звертаючися до мейора із словами 'Достойний Пане Мейоре! Я прошу Вас запалити цей смолоскип, символ свободи, який ми перенесемо штафетою бігців на місце нашого свята. Ми віримо, що це полум'я свободи ніколи не погасне в наших серцях і що ми зможемо принести волю нашій рідній Україні'. Мейор Дж. Бирнс запалив смолоскип, а юнак побіг з горіючим смолоскипом центральною вулицею. Траса штафети, довжиною 12 миль, проходила головними залюдненими вулицями...Усі бігці штафети це 13 – 21-річні юнаки. Треба зазначити, що виховники з ділянки спорту почали серойзно тренувати бігців ще три місяці до свята. Хлопці добре обізналися з трасою штафети. Треба подивляти юнаків. Вони з святочним наставленням приготовлялися до завдання нести Смолоскип Свободи."

Добігши до місця святкувань останній бігун "запалив смолоскипом символічний 'Вічний Вогонь Свободи'. Під звуки гимну вивішено на щоглі американський та український прапори. Отець Тит Лазор, ЧСВВ, відслужив молебень до Найсвятішого Серця Христового в намірені українського народу. Після обідньої перерви, йшла мистецька програма..." У перерві мистецької частини відчитано телеграми від відомих сенаторів Кенет Кітінга і Джейкоб Джевитса. "О год. 8 веч., голова Відділу ООЧСУ в Бінґгамтоні покликав Президію..." відчитано "кілька листів з привітами (м.і. від губернатора Н.Й. стейту, Роккефелера)" та відчитано "текст резолюції, який учасники свята прийняли аклямацією. Проф. М. Чировський виголосив дуже цікаву доповідь..." На закінчення політичної частини свята юнаки урочисто запалили символічну "Ватру Перемоги".

Дорогий Тату, в десяту річницю відходу у вічність закриваю очі й бачу твою милу, осяйну постать. З неї далі випромінює мудрість і мужність, стійкість і принциповість, жертвенність і чесність. Дякую за чисте полум'я переданого смолоскипа. Згадую також твоїх померлих співробітників-однодумців (ти того би хотів) – інж. Евген Винник, проф. Феданків, мгр Гірний... Дякую за пантеон великих синів і доньок нашого народу. В ньому зберігається память про тих, що працювали для добра і величі, що віддавали свої сили, свою творчість і, як треба було, своє життя для українського народу.

На кінець, дарую тобі уривок з поеми "Хлібороб" Бориса Грінченка. Ти любив твори Василя Стефаника і на "старість" сам любив обробляти землю, садити...

Я убогий родивсь і в ті дні,
Як вмирать доведеться мені,
Тільке горе на стомлені руки
Та ще серце, зотліле з муки,
Я зложу у дубовій труні.

Невелике я поле зорав,
Та за плугом ніколи не спав,
Що робив, те робив я до краю,
І всю силу, що мав я і маю,
На роботу невпинную клав.

Мої діти – дочки і сини,
Усі вкупі зібравшись, вони
Як почнуть до обіду сідати,
Будуть хліб, що придбав я, ламати
І згадають мене у труні.

І зате, що, працюючи, зміг
Згодувати і виховать їх,
То про мене їх згадка не згине, -
Після мене ще довгі години
Моє діло не вмре серед їх.

Так, я вбогий родивсь, та в ті дні,
Як вмирать доведеться мені,
То не сором натомлені руки,
І се серце, зотліле з муки,
Положити в дубовій труні.

Володимир Курило
9-го жовтня 2005р.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
улюбленого і незабутнього
ТАТА, ДІДА, БРАТА і ВУЙКА

бл. п.

РОМАНА БОЙКА

буде відправлена

СВЯТА ЛІТУРГІЯ

18 жовтня 2005 р. о год. 7:45 ранку
в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо глибоку подяку парохові церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж. о. Леоніду Малькову за уділення Святих Тайн, за похоронні відправи і за теплі слова у прощальних проповідях.

У цей найтяжчий час нашого життя сердечно дякуємо усім тим, що висловили своє співчуття особисто, листовно і телефонічно.

Усім рідним, приятелям і знайомим ми вдячні за молитви, за квіти і вінки, Божественні Літургії, пожертви на Сироти в Україні і на церкву Покрови св. Богородиці в с. Підгайчики та за присутність у похоронних відправах, а зокрема тим, які відпровадили нашого Тата, Діда, Брата і Вуйка на дорогу вічности, віддаючи Йому пошану і облегшуючи цією останньою прислугою нам біль розлуки з ним.

Хай Всевишній Господь винагородить Вас щедрими ласками за пам'ять і добре серце!

Діти – БОРИС
ХРИСТИНА БОЙКО-КІРА
ІРЕНА з мужем МИХАЙЛОМ ЯБЛОНСЬКИМ
Внуки – ЛЕСЯ і АДАМ БОЙКО
РОМАН, МИХАЙЛО і АНДРЕЯ ЯБЛОНСЬКІ

Повідомляємо, що в понеділок, 10 жовтня 2005 р. відійшла у вічність на 82-му році життя

бл. п.

ЮЛІЯ ДИТИНЯК

нар. в Україні, 57 років прожила у Картереті, Н. Дж.

Покійна була членкою української католицької церкви св. Марії у Картереті, членкою Союзу Українок Америки, УККА та Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ).

ПАНАХИДА ВІДБУЛАСЯ у вівторок, 11 жовтня 2005 р. в Chubenko Funeral Home в Картереті.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ ВІДБУЛИСЯ в середу, 12 жовтня 2005 р. в українській католицькій церкві св. Марії в Картереті, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

чоловік – ВОЛОДИМИР (разом прожили 60 років)
доньки – ІРЕНА РЕЙНІ
– СТЕФАНІЯ ПЛОСКІ з чоловіком ЗЕНОНОМ
син – АНДРІЙ
внуки – КРИСТІ, АДРІЯНА, КАТЕРИНА, ВІКТОРІЯ
сестра – РОМКА, Україна.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів можна складати пожертви на Союз Українок Америки c/o Funeral Home.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

ІВАНА НАГОРНЯКА

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

буде відправлена

в неділю, 30 жовтня 2005 р., о год. 8:45ранку
в церкві св. Стефана в Томс Рівер, Н.Дж.

Просимо згадати нашого Покійного
в своїх молитвах.

Дружина НАДЯ з родиною

ПОДЯКА

З волі Всевишнього в суботу, 26 лютого 2005 р. відійшов
у вічність наш найдорожчий і незабутній
МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

св. п.

ДАНИЛО СЛОБОДЯН

Родина Покійного складає щиру подяку приятелям та знайомим, які своєю присутністю на похоронних відправах і теплими словами співчуття допомогли нам в цей неймовірно тяжкий для нас час.

Дякуємо о. Володимирові Пісо, парохові церкви Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н.Й. за відправи Панахиди, Святої Літургії та похорону.

Наша щира подяка п. М. Вітенкові та членам хору за спів на всіх відправах.

Дякуємо Congressman Maurice Hinchey за участь в Панахиді і за такі теплі слова прощання бл. п. Данила.

Щира подяка за прощальні слова д-ві Романові Барановському, д-ві Стефанії Барановській, проф. Володимирові Бакумові, п. Олі Равлюк і п. Льолі Савеській.

Щира подяка предсідникові Українського Народного Союзу Стефанові Качараєві за участь в похоронних відправах.

Дякуємо управі Союзівки, Несторові Паславському і Соні Семанишин за влаштування трапези.

Сердечно дякуємо Олі і Зеньові Савчукам за поміч і поради в часі недуги і похорону бл. п. Данила.

Дякуємо всім, хто письмово чи телефонічно зложив нам свої співчуття.

Щира подяка за пожертви на Служби Божі, добродійні цілі та за прислані квіти.

Дружина ГАНЯ з родиною

<u>КВІТИ НАДІСЛАЛИ:</u>
Український Народний Союз, Союзівка, Harry & Anne Slobodian, Chris & S. Lester, О і О. Бодрій з родиною, S. & E. Polewchak, Mary Jane Sedorowith, Lions Club First Aid Squad Veterans, S. Eckert.

<u>НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:</u>
С. Шпак, В. С. Дутки, Р. Слободян, О. Савчук, О. і Е. Кейбіда, Dr M. S. Hahn, F. & M. Sonte.

<u>НА ПАТРІЯРШИЙ СОБОР В КИЄВІ зложили:</u>
К. Лонкевич, 95-ий Відділ СУА, д-р Р. і С. Барановські, Я. і І. Лесіви, С. і Д. Кизіви, О. Равлюк, М. і М. Заяць, З. Ковальська, М. і Р. Кайд, В. і О. Дудинські, Т. і Ю. Цюваники, Х. і С. Головаті, Т. Паш, Р. і О. Винники.

<u>НА ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ зложили:</u>
Проф. В. і О. Бакуми, Т. Кузмин, Л. Савеська, А. Шепко, д-р Р. і С. Барановські, В. і К. Вальчуки, М. Варан, д-р О. і М. Морози, З. Бундзяк, Р. Савчук, Н. Савчук, О. і О. Кузми, д-р М. і Г. Лебедовичі, М. і Г. Волошини, Л. і Р. Кручові, д-р С. і Р. Слободяни, О. і О. Бедрії.

<u>НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ-ЙОРКУ зложили:</u>
У. і В. Дячуки,О. Ленець з родиною, С. Семанишин, О. і З. Савчуки, М. Кокорудз, Д. Барон, М. і М. Базарки, Л. і Н. Вілсон (Wilson), І. Денисенко, М. Проскуренко, І. С. Вельгаш, О. і Т. Зазулі, Ю. і М. Граби, Д. і А. Мерлі, Н. Сохан, д-р А. Чопек, Л. і М. Базарі, С. Барусевич, А. Полевчак, А. Моравська, В. і А. Іващенки.

<u>KERHONKSON ACCORD FIRST AID SQUAD:</u>
Linda Cahill, P. & S. Castelli, M. Giambone, Valley View School, S. & S. Castelli, C. Семанишин, В. і П. Савеські, Н. і Е. Оприски, С. і Р. Гаврилюки.

У глибокому смутку повідомляємо, що 6 вересня 2005 р. в Ню-Йорку
відійшов у вічність на 50-му році життя

бл. п.

ІВАН БОГДАН КАДИЛЯК

нар. 27 січня 1955 р. у Ню-Йорку

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 10 вересня 2005 р. в українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., де був похований поруч його батька бл. п. Івана Кадиляка.

У смутку залишилися:

мама – АННА КАДИЛЯК
сестра – МАРІЯННА КЛЕБАН з чоловіком МИРОНОМ та дітьми МАРУСЕЮ і ПЕТРОМ.

Вічна Йому пам'ять!

ПОДЯКА

25 липня 2005 р. в Ню-Йорку відійшла у вічність наша найдорожча
МАМЦЯ, БАБЦЯ, БРАТОВА, СТРИЯНКА, ТЕТА і КУЗИНКА

бл. п.

ҐЕНОВЕФА ШЕВЧУК

Щиро дякуємо Всім, що прийшли помолитися і попрощати на вічний спочинок нашу дорогу Покійну та взяли участь у похоронних відправах.

Дякуємо й тим усім, котрі з різних причин не могли прийти, але були присутні духом.

Нехай Господь огорне усіх Своїми Ласками.

Дякуємо за всі вияви співчуття – особисті, телефонічні й писемні.

Наша щира подяка Високопреподобним отцям Василіянам, Христофорові Войтині, Марійові Дачишеневі і Вернардові Панчукові за духовну опіку і відправлення Парастасу, Панахиди і похорону, та за щирі теплі слова.

Марійській Дружині при церкві св. Юра сердечна подяка за відмовлення вервиці у похоронному заведенні Яреми.

Також щира подяка за квіти, які прислали слідуючі родини чи організації: Ілля Шевчук з родиною, родина Гаврилюків, родина Лозинських та співпрацівники дітей Покійної.

Окрема щира подяка всім, що зложили пожертви на численні св. Літургії за Покійну та на школу св. Юра в Ню-Йорку.

<u>НА ШКОЛУ СВ. ЮРА зложено і доручено 3.020 дол., які дарували слідуючі особи:</u>

	1,000 дол.	Богдан і Маруся Чабани;
по	500	Юра і Марта Шевчуки, Патрикій і Ольга О'Квин;
	200	Ілля і Марія Шевчуки;
по	100	Ярослав і Галина Оберишини, Володимир і Катерина Володовдюки, Марія Бакалець, Стефан і Віра Бирнс, Володимир Шевчук і Софія Білінська, Роман і Марія Микити, Софія Сагаш;
	50	працівники Клініки св. Вінкентія;
	40	Юрій Рибак і Анна Ортинська;
	30	Христина Дзюба-Бравн.

Нехай Предобрий Господь винагородить
усіх своїми ласками!

МАРУСЯ ЧАБАН
ЮРА ШЕВЧУК
ОЛЬГА О'КВИН
з родинами